

1 DAVASARIS

ILIUSTRUOTAS JAUNIMO LAIKRAŠTIS

Kaina: metams—8 litai, atskiras nr.—60 ct.

Adresas: Kaunas, Mapų g-vė 11, telef. 18

Nr. 2.

1927 m. sausio 31 d.

XV m

A. † A.

Mirė

J. E. Arkivysk. Jurgis Matulevičius

Š. m. sausio 27 d. 4 val. ryto mirė J. E. Arkivyskupas Jurgis Matulevičius.

Nuliūdo visa Lietuva netekusi Garbingiausiojo savo tautiečio, Lietuvos Bažnytinės Provincijos Įkurėjo ir Apaštališkojo Lietuvai Vizitatoriaus.

Nuliūdo visa Katalikų Bažnyčia netekusi vieno garbingiausių savo karžygių.

Giliausiai nuliūdę nulenkime galvas ir mes pavasarininkai netekę savo s-gos Garbės Nario ir geriausiojo, kiekvieno mūsų, Dvasios Vado.

J. E. Ark. Jurgis Matulevičius gimė 1871 m. Suvalkijoje, Mariampolės parapijoje. Jo gyvenimas buvo nukaišytas kilniausiais Bažnyčiai, tautai ir mokslui žygiais ir darbais.

(Kitame numeryje bus plačiai aprašyta).

Viešai perskaityti rajonų suvažiavimuose ir kuopų susirinkimuose.

„Pavasario“ Sąjungos Jubiliejaus metai

Brangūs Draugai ir Draugės!

Šie metai — Jubiliejaus metai. Šiais metais sueina lygiai 15 metų kai įsteigta „Pavasario“ Sąjunga ir pasirodė pirmasis „Pavasario“ numeris.

Žvilgsnis atgal. — Penkiolikos metų amžius — jaunatvės amžius. O vienok kiek mūsų pergyvent! Sąjungai besisteigiant, jos vadams ir nariams reikėjo pakelti didelių sunkenybių bei kliūčių.

Anais laikais, kuomet poeto žodžiais betariant: „Nei žodžio nei rašto nebleidžia arelis suspaudęs sparnais; kuomet „Po Lietuvą žiema ir šalta“; kuomet pakilus didžiai karo audrai okupantai užgniauzia kiekvieną tėvynės organizuotą žygį; kuomet nepriklausomybės aušrai nušvitus Sąjungos nariai savanoriais skuba į frontą Lietuvą vaduoti ir galvas guldo, taip neramiais priespaudos ir kraujo laikais anaip tol nepatogu Sąjungai kurtis, stiprėti.

Bet ką reiškia visos kliūtys liepsnojanti jaunatve širdžiai, tvirtam plieno pasiryžimui? Kaip platus pasaulis, dar platesni jaunuolio užsimojimai ir laimėjimai.

Šiandien, Apvaizdai ir mūsų bendradarbiams pasidėkojant, Sąjunga išaugino 537 kuopas ir apie 50.000 narių. Pasididžiuodami galime sakyti, kad mūsų organizacija yra galingiausia visoje Lietuvoje.

Sąjunga leidžia du laikraščius, knygynėlį jaunimui, pirmoji Lietuvoje įsteigė liaudies universitetą, kurs po visą kraštą šviečia jaunimą. Sąjunga ruošia kursus, paskaitas, tautodailės parodas, steigia knygynus, skaityklas, organizuoja sporto kuopas, olimpiadas, rengia teatrus, dainų šventes, do-

rus pasilinksminimus, šaukia kongresus. Miela pažvelgti praeitin vertinant nuveiktuosius darbus. Ir kuomet mes taip džiaugiamės, mes kartu su didžiausia pagarba ir dėkingumu lenkiame tiems, kurie savo iniciatyva ir pasižventimu mums vadovavo bei dirbo.

Kaip ir beatsidėkosime savo Sąjungos Tėvui, kan. Pauliui Dogeliui, Katalikų Mokytojų ir Ateitininkų Sąjungoms, kurių mes buvome ir esame auginami ir auklėjami, Šv. Kazimiero draugijai, parūpinusiai pirmąsias lėšas „Pavasariui“ leisti. O ne, mes nesame tie netikę vaikai, kurie, savo motinos maitinami, ją paneigia, užmiršta. Mes jums amžinai dėkingi esame! jums, mūsų vadai — kunigai ir pasauliečiai, vyresnieji ir jaunesnieji mūsų bendradarbiai. Kuo mes neįstengsime atsidėkoti, Auksčiausias šimterlopa jums teatlygina.

Žvilgsnis į save. — Keltant Jubiliejaus metus mums nedera vien džiugauti ir didžiuotis nuveiktaisiais darbais. Jie dar nesibaigė, o net ir neįpusėjo kas galima ir reikia padaryti. Kiekvieną gyvą darbą gimdo gyvybės kupina siela; kiekvienas darbo pasiekimas pareina nuo mūsų asmens vertybės. Ką tai reiškia?

Tai reiškia, pirmiausiai, kad tarp mūsų gyvenimo ir idealų, kuriuos mes giname ir kuriems mes norime kitus užkariauti turi būti pilna harmonija.

Be šios pagrindinės darbams sąlygos, mes ne per plauką nepastumsime savo uždavinių ir mes skaudžiai nusidėsime ir sunkiai atsakysime prieš savo obalsį „Dievui ir Tėvynei“.

Jaunimas—Jaunimui

Būkim sąžiningesni!

Dažnai išgirsti žmonių nusiskundimus kad toks ir toks valdininkas sau į kišenę tiek ir tiek tūkstančių išiglemžęs, arba pardavėjas už gerą kainą blogas prekes davęs, darbininkas prie darbo laiku nepadarė, prigulinčiai neatsiskaitė su kasininku, centru ar kuo kitu. Panašių pavyzdžių be galo daug. Sergam sąžiningumo trūkumu!

Mes pavasarininkai parodykim pavyzdį. Visi būkime sąžiningais.

Štai kelias: laiku užsimokėkime norio mokestį, laikraščių prenumeratus ir kitas skolas. Nebokim pareigų, ir visuomet išpildykim jas sąžiningai.

Patarė: St. Byla.

Girdžių pavasario kuopos narys.

Ar mes pakankamai apie tai galvojame?

Visi mūsų protavimai, visos mūsų kalbos, visi mūsų veiksmai tiek tėra verti, kiek vertingas yra mūsų pasielgimas, mūsų gyvenimas. Jei mūsų gyvenimas tam meluoja, mūsų gražiausi žodžiai ir kilniausi užsimojimai eina priešui į sveikatą, mums į pražūtį.

Derinkime save su Sąjungos tikslais, gulkime vakare geresni negu kad rytą kėlėme. *Pažangos dėsniš—štai pirmoji mūsų ir Sąjungos darbams tobulėjimo sąlyga.*

Sąjungos darbai negali būti dideli ir gausūs, jei mes nesame pasiruošę tiems darbams.

Mums reikia ruoštis. Ką belaukiame! Keliaukime pakol gyvenimas nepavergė mūsų kitais įpročiais, pakol abejingumas nenustelbė mūsų entuziazmo lakumo; keliaukime rytą kai dangus yra žydras ir diena yra giedra...

Ruoškimės stipriai, kraukime pilnus proto, valios, širdies aruodus... Ir taip pat sveikos sąmonės, praktiško nusiimanymo aruodus.

Prieš veikdami į kitus, veiklime į save. Pradėkime save užkariaudami, savo asmens kultūra. Pasirūpinkime padauginti savo vertingumą. Juo yra gausesnės sultys, kurios gaivina medį, juo geresni bus vaisiai.

Kasdien dauginti savo žinias, kasdien grūdinti savo valią, nusigalėjimais, kasdien puošti savo širdį kilniais jausmais, darbingumas — štai antroji mūsų ir Sąjungos darbų gausumo ir gerovės sąlyga.

Deja, ten tėra galingi darbai, kame tvarka, susiklausymas, drausmė. Tvarka ir drausmė valdosi visa gamta, net neprotingoji. Jei šeima krinka, kada šeimos nariai vieni su kitais nesusišneka, ką bekalbėti apie mūsų didžiulę šeimyną. Ji, remiasi ne tik draugiškumo dėsniais, bet ir drausme.

Kas yra vadas, to yra pareiga vadovauti, yra momentų, kada vado atsisakymas lygus piktadarybei nusimeitiant pareigos atsakomybę. Kas yra kareivis, to paraiga klausyti. Šmeižti, niekinti, kūrstyti, griauti, tai Judošių darbai. Susiklausyti, susitarti, pagerbti, suprasti, tai mūsų Sąjungos dvasia.

Drausmingumas, štai trečioji mūsų Sąjungos galingumo sąlyga.

Dera mums taip pat atsiminti, kad kame eina darbas, ten ir nuovargis atsiranda; kas gema, tas ir vaitoja; kas auga, tas ir aikvoja. Bijokimės greito pasisekimo. Būkime kantrūs. Mūsų pastangos teesie ramlai energingos ir ištvermingos. Uolumas, kurs moka laukti, yra retas.

Mes dažnai nerimastaujame tūpčiodami ant vietos; nervuojamės nematydami darbo vaisių.

Nenuleiskime rankų nepasisekimams ištikus. Jie lavina mūsų būdą ir yra neklaidingas būsimo laimėjimo ženklas.

Skausmasvisada viešpatauja kur gimsta dideli darbai. *Atsparumas ir tvėringumas—štai ketvirtoji mūsų darbų sėkmingumo sąlyga.*

Pagaliau mūsų veikimas teesie kūrybinti. Besirūpinant veikimu mums dar daugiau reikia paisyti vadovaujamųjų principų. Siekdami savo Sąjungos uždavinių mes negalime kompromituoti, nusileisti nuo savo principų.

Tiesa nėra vergė; ji karalaitė. Reikia jai nusilenkti, jos klausyti. Tiesa nėra prekė; derybų nėra. Reikia jai pilnai pasiduoti, jai pasiaukoti ir už ją mirti.

Sąjungos vyriausių principų saugojimas ir branginimas, štai lemiančioji mūsų kilniems darbams sąlyga.

Pakaks. Jubiliejiniai metai teesie mums didžių rekolekčių, dvasios stiprėjimas, atsinaujinimo Kristuje metai.

Žvilgsnis priekin.—Ateitis—ji mūsų. Del jos mums mažiausia tenka kalbėti. Pasisėmę jėgų iš praeities, dabarties nusistatymų įkvėpti ir gaivinaimi — ateitis mūsų palaima.

Mes šiandien jau matome tą rytojų, kada visas Lietuvos katalikiškasis jaunimas bus susibūręs po mūsų plevesuojančia vėliava, kada mūsų „Pavasari“ skaltys kiekvienas narys, kada visi bus raštingi, šviesūs, dori, linksmūs ir sąžiningi, kada kiekviename kaime bus „Pavasario“ tvirtovė—kuopa, kada kiekviename miestelyje turėsime kultūrinę pilį—savo namus.

Mes kviečiame visus jaunuolius ir jaunuoles, kurie dar nėra mūsų Sąjungos nariai, glaustis prie mūsų vėliavos, susigyventi su mūsų tikslais ir obalsiu „Dievui ir Tėvynei“.

Mes kviečiame visus: kunigus, mokytojus, valdininkus, studentus, moksleivius padėti mums ir toliau dirbti reikalingą krikščioniškos kultūros darbą. Nuo jūsų, Lietuvos šviesuomene, žymiai priklausys mūsų ir tėvynės saulėtas rytojus.

Mes vpač maldauname Visagali, kad jis laimintų mūsų žygius, teiktų mums reikiamų malonių. Teateinie tavo karalystė, teesie tavo valia.

L. K. J. S. „Pavasario“
Centro Valdyba.

Dvasios Vadas Kun. Dr. Ig. Česaitis.
Pirmininkas Dr. J. Eretas.
Vicepirm. Pr. Samulionis.
Sekretorius O. Labanauskaitė.
Kasininkas J. Citvaras.
Nariai (Pr. Razma.
(Ap. Likerauskas.

Lietuvos Jaunimo Eucharistininkų Centras

(iš dešinės į kairę) 1) Kun. prof. Ig. Česaitis — pirmininkas, 2) Stud. M. Krasnickaitė — kasininkas, 3) Z. Stalioniaitytė — sekretorius 4) Stud. J. Barisas — vicepirmininkas (mūsų atstovas šv. Aloyzo sukaktuvėse Romoje). Šita knyga — „Juventus Lithuanica“, kurioje surinkti parašai pasižadėjusių eiti šv. Aloyzo keliais „Lyg Sapnas“ — pusl. Dar L. J. Eucharistininkų Centre yra stud. Dragūnaitė, kurios fotografuojantis nebuvo.

Kurapkos.

Kas per gyvenimas! Žiema, sniego kalnai iki kraiko pripustyti, pievose — puikiausia čiuožykla. Tačiau geriausia būdavo, kai mes, vaikai, vleni likdavom, tikriau pasaklus, kai tėtis kur išeidavo. Tuomet mes puldavom į užpečkį, išsitraukdavom naujus tėvo vilokus ir... Ah, gražumėlis! Tik maža bėda, kad manęs iš aulų beveik nematyt būdavo. Pirkčioj nerimdavau.

Tą vakarą mes slautėm už kluono, nuo pusnyno rogutėmis leisdamiesi.

Aš blogiausiai jaučiausi, nes dėl didelių batų vos iš vietos paėjau. Vis

delfo šaukia, kad tik daugiau triukšmo būtų. Pradėjus temti, atbėgo dar Klauselių Silvukas, labai apsukrus berniokas.

Paskui mes jį palydėjom namo. Grįždami pastebėjom laukuos, ties diduku sniego kaupu, kurapkų būrelį juoduojant. Mes tuojau vaikiškai apsidžiaugėm ir norėjom prie jų bėgti. Tačiau aš buvau gudriausias ir sulaukia. „Jei artyn eisim — jos palėks“. Bet jos nelėkė. Mes sutūpėm ant žemės ir žiūrėjom į tuos gražius paukštėlius. Mums jų galėjo, kad nesušaltų, kad turėtų ko lesti, kad kas nepagautų.

Po valandėlės pastebėjom, kad jos ne vietoj tupi, bet keliauja. Keliaavo prieš vėją. Paskutinė atbėgdavo į prieką, kiek luktėlėjus vėl kita taip padarydavo. Mums tai priminė laukinių žąsų kelionę.

Sugrįžę ties kluono galu radom bestovintį pusbernį. Jis taip pat žiūrėjo į kurapakas. Tačiau ką jis galvojo, mes, vaikai, nenumanėm. O jo galvoj būta nelabai mums gerų minčių.

Priemenioj išgirdom, kaip tėtis kažin ką pirkioj pasakojo. Jis jau buvo sugrįžęs. Blogo... Eiti vis tiek reikėjo. Pravėrę duris pamatėm, kad dar lempa neužibinta. Mūs laimė. Sunkiausias dabar dalykas — nunešti pušys į užpečkį. Sesers puolė prie stalo, o aš sėlinau pas pečių:

„Bėk čion, pašaukė mane tėtis. Kaip aš išsigandau. „at, dabar tai bus šiūra“, galvojau. Jausdamasis kaltas, tariaus gausiąs barti. Gerai, kad tamsoje nematė, kaip aš paraudau.

Mano baimė niekais nuėjo — tėtis parvežęs buvo riestainį iš miesto. Gražus, didelis, aguonomis apibarstytas riestainis.

Žiburį uždegus, pusbernį pradėjo kažin ką vyti. Ilgai jis šnypstė, taisė virvutes, kol, pagaliau, gavo daiktą, panašų į rezgines.

— Kam tas kilpas darai? paklausė jo mama.

— Kelinta diena upely kurapkų atsirado...

Man dingtelėjo, kad kurapkoms kas bloga rengiama. Vakare, išėjus vyrams į klėtį gulti, aš mamos paklausiau, ką pusbernį su tuo daiktu darys.

— Kurapkų pagaus, gardžius pietus turėsime, paaiškino.

Vargšes kurakas pagaus! Paskui jas užmuši! Jos negalės daugiau laukuos bėgioti...

Kitą dieną kilpos kabojo prie adaverijos, o aš piktai į jas žiūrėjau. Bet nieko negalėjau padaryti. Tuo tarpu

atėjo sesuo su avių prijuoste. Ir pasisakė, kad iš kiaulių dalies jų paėmusi ir kad Magdė, tarnaitė, nieko nesaikiusi.

— Kur tu jas dėsi? palausiau.

Ji sumišo. Mačiau kaip paraudo.

— Žinai, dabar viskas užpustyta, o kurapkos... joms... šalta... neturi ko lesti...

Aš supratau. Netrukus traukėm mudu pro kampą kluono ten, kur vakar kurapkų matėm. Mes pastebėjom vietą, iš kur jų žiūrėjom, paskul radom pėdų atspaudus sniege, o ties kalneliu prakapstyta iki želmenų sniegą. Naktis turėjo rami būti, kad nė pėdsakų neužpustė.

Kurapkos kažin kur dingo. Tačiau mes buvom tikri, kad jos vakare vėl čia sugrįš ir mūs avižas ras.

Pikčiausia su tomis kilpomis; ot, užtaisys pusbernį, ir tiek, lyg ką tu jam padarysi?!

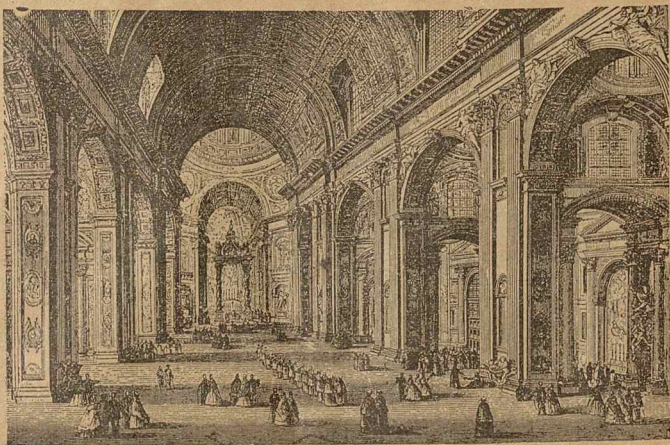
Virtuvėje ugnis gražiai kūrėnosi. Mama tuo tarpu, kai mes parėjom, lauke paukščius lesino. Aš sprkau į pirkčią, pastvėriau kilpas ir sukišau jas į ugnį. Netrukus jos gyvatėmis susirangė, o aš gudriai nusijuokiau.

Per pietus kilo didelis ermyderis. Pasigėdo pusbernį kilpų ir ėmė ieškoti. Bet nerado. Užsipuolė ant Magdės, kuri prieš tai virvės ieškojo. Mes, vaikai, išbėgom lauk, kad, kokios, mūs neužkluptų. Pusbernį visą dieną piktas, pasipūtęs, lyg kalakutas, vaikščiojo. Mes džiaugėmės pikto džiaugsmu. Magdė net apsilverkė. Ji gera tarnaitė, todėl toks apkaltinimas buvo jai be galo sunkus.

— Prisipažinkit, vaikai, kur kilpas padėjot. Jūs dvigubai nusidedat, jei dėl jūs nekaltai ant kito užsipuola, gaudeno mus mama.

Mes vis dėlto neprisipažinom ir dvigubai nusidėjom.

Taip praslinko kelios dienos. Tėtis stebėjosi, ko varnos ties kalneliu pul-

Sv. Petro bazilikos vidus, Bazilikos gilumoje matyti altorius prie kurio šv. Tėvas laiko iškilmingas šv. Mišias. Šios bazilikos aprašymas b. s. kitame numery.

kuojasi. Jis nenorėjo elti pasižiūrėti, o mes nesusiprotėjom, kad jos mūsų avižomis džiaugiasi.

Kurapkos vieną dieną prapuldavo, kitą vėl pasirodydavo, viena paskui kitą smulkiu žingsniu bėgdamos.

Iš ryto beveik nesniigo, bet vakare pradėjo dideli kšniai kristi. Lengvai slūbuodamos, leisdavosi snieguolės ant rankovių, ant kepurės, veido, akių ir nejučiomis sutirpdavo.

O, kaip išsigandom, įėję į pirkčią! Lempa jau šviesiai blikčiojo, o pusbernis, atsisėdęs pas stalą, labai rimtai ir rūpestingai vartė šautuvą.

— Kada turėsi gražinti? — klausė tėtis.

— Gal sekmadienį. Jei Žaliojoj nedarys medžloklių, ir ilgiau galėsiu turėti.

Dykai neskolino jo Griaučiukas?

— Geras draugas, tal ir taip davė.

Dabar nė pats Salamonas nieko nebūtų padaręs. Mes baillai žiūrėjom į

kampe pastatytą šautuvą, lyg į pragarą nasrus, su gallesčiu žvalgėmės pro langą į laukus, kur turėjo kurapkos būti. Taip neramu, taip sunku širdyje... Oi, rodos, susipeštum su kuo, duotum pusberniui, kad kaukti turėtų, tai gal kiek palengvėtų...

Rytojauš dieną kurapkos nepasirodė. Gražiai matėm, kaip pusbernis paėmė šautuvą, pro kluoną išėjo į laukus ir.., ir netrukus be nieko sugrįžo. Mums nors tiek buvo linksma, kad jo pirmas žygis nepasisėkė.

Mes pradėjom to šaulio nekęsti. Stengėmės, kur tik priėjom, jam kenkti. Per vakarienę jam palikdavom nuskeltu galu šaukštą, jei ko paklausdavo, tai tyčia nesakydavom. Magdė buvo mūsų pusėj, todėl jautėmės, kad mūs priešas ataką patyrė.

Kitas dvi dienas miežius mašinavo. Pusbernis turėjo nešioti šilaudus į tolesnę šalį. Vakara buvo nuvargęs, kurapkas truputį pamiršo.

Saltis pakilo. Vakarais bėgdavom nuo pusnyno leistis, sniego gniūžtėmis laidydavomės. Aš net tvirtovę pasi-
stačiau: sudėjau kelis sniego ketur-
kampius, paskui su seserimis vandens
atnešėm, suliejom. Kai sušalo, galėjai
ant viršaus šokt — taip gerai laikėsi
tvirtovė.

O pusbernis tuo tarpu ėmė nerimti.
Sekmadienis artėjo, o kurapkos nesi-
rodė. Jis dažnai bėgdavo už kluono,
žvalgydavosi, o paskui nusiminęs prie
darbo driždavo. Kartą su Magde net
mėgino susigerinti. Tojį pasijuokė ir
paklausė, ar jau rado kilpas. Vargšas
dar labiau nerimo, ypač, kad pakilo
vėjas ir nė pėdų negalėjo susekti.

Šeštadienį vakarienės beveik visai ne-
valgė. Ilgai stovėjo ir laukė, ar kurap-
kos nepasirodys. Bet jų nebuvo ma-
tyti. Mėgino aplinkui ieškoti, tačiau
nieko nerado.

Sekmadienį po pietų atėjo Griaučiu-
kas. Žaliojoj darė medžioklę, jis taip
pat joje dalyvavo.

Vos tik spėjo tas su šautuvu išeiti
kai tėtis pastebėjo kurapkas nuo ber-
žynėlio atbėgančias. Pusbernis lūpas
iš pykčio kramtė, žodžio ištarti ne-
galėjo.

Netrukus pavasaris atėjo, Kurapkos
kažin kur dingo.

A. Vaičiulaitis.

Visiems skaityti!

Šaukimas į karą.

Šaukiame į karą, kuriame dalyvauti kiekvieno švenčiausia pareiga.
Prieš ką kariausime? *Prieš tamsybę ir jos apaštalus.* Plačiai dar viešpatauja
tamsybė mūsų krašte. Iš virš 2 milijonų Lietuvos gyventojų apie pusė t. y.
vienas milijonas (1,000,000!) ar visai nemoka skaityti ir rašyti, arba tik taip
mažai, kad vos sugeba iš maldaknygės paskaityti ir daugiau nieko. Žmo-
nės nemoką skaityti, rašyti, ir skaičiuoti šiais laikais yra nelaimingi, iš ne-
laimingųjų. Mokslas yra brangesnis dalykas už auksą. Už mokslą bran-
gesnė tik mūsų nemirštamoji siela, kurios išganymas mums rūpi. Dau-
giau nieko nėra brangesnio. Labai apgailėtina, kad ir pavasarininkų tarpe
yra bemokslių ir beraščių.

Kovokime su tamsybe! Jaunuoli, stok į apšviestųjų pusę! Išmokykime
visus skaityti, rašyti, skaičiuoti, Tėvynę mylėti, savo Tautą gerbti, Dievą
garbinti.

Šiuo ir šaukime visus į karą su tamsybe.

Geriausia priemonė liaudžiai, ypač jaunimui šviestis buvo ir tebėra
tautiškosios ir krikščioniškosios dvasios laikraščiai.

Mūsų jaunimui skiriamųjų laikraščių priešakyje eina „Pavasaris“, kas
jį skaito — kad ir tik vienus metus — tampa šviesuoliu. Ne tik jis pats
tampa šviesuoliu, bet ir kitus traukia į apšviestųjų pusę.

Šviesos kariuomenės Vyriausias Štabas ieško kareivių ir karininkų,
kurie stotų į šitą karą, kurie stotų ir tartų: „Šalin tamsybę ir jos agentai“!

Kur eina kareivių ir karininkų užrašymas? Užrašymas eina „Pavasa-
rio“ Sąjungos centre, Kaune, Mapų 11. Ten siųsk savo adresą ir gausi
instrukcijas kur kovoti, kaip kovoti ir t. t.

Sv. Tėvas iškilmingai nešamas.

(Skaityk „Lyg sapnas“ 10 psl.).

Ar ir mergaitės gali užsirašyti? Gali! Tai net pageidaujama. Juo daugiau jų, juo geriau.

Ar galima suderinti tą prakilnią kovą su savo kasdieniniais darbais? Galima lengvai, nes nereikės apleisti savo gyvenamąją vietą ir nesitrukdyti kasdieninės pareigos.

Ar užsirašę gauna ginklus? Taip, gauna. Tik pridėk prie savo laiškelio pašto ženkluką nusiuntimui.

Vyriausiojo Štabo pranešimai. Kiekviename „Pavasario“ numeryje, pradedant nuo 3 š. m. numerio bus skelbiami naujai priimtųjų kareivių ir kariūnų pavardės; bus skelbiama, kur eina mūšiai ir kieno pusė pergali. Laimėjimai ir pralaimėjimai taip pat bus skelbiami. Sek Vyriausiojo Štabo pranešimus! Įsirašyk į kovotojų eiles ir kovok uoliai, kad galėtumei greitai laiku rasti savo pavarde apvainikuotų laimėtojų tarpe.

Šalin tamsybę iš Lietuvos!

Lai gyvuoja Šviesa tikroji Kultūra ir jos apaštalai.

Vyriausias Stabas

Kaune 25. I. 27.

Lyg sapnas...

(Jaunimo globėjo šv. Aloyzo iškilmės Romoje).

Kas mūsų nevažiuotų!..

Kas mūsų jaunas visomis pajėgomis nesiveržia tobulybėn? Kas nemylį Krisaus ir švč. Marijos? Kas nenori būti doras ir eiti tiesiais keliais vedančiais į amžinojo grožio rojų? O visi, visi pavasarininkai-ės, nes tai įrodė jūsų prisiųsti pažadų lapai. Jūs pasirašėt pasižadėdami būti ištikimais savo angeliškojo globėjo šv. Aloyzo sekėjais. Tuos lapus, L. Jaunimo Eucharistininkų Centras, kurio priešaky stovi „Pa-rio“ Sąj. Dvasios Vadas prof. Česaitis, surinko į vieną knygą, kurią aptaisė gražiais tamsiais žaliu, aksomo apdarais. Ant apdarų aukso siūlais išsiuvinėta parašas: „*Juventus Lithuanika*“ (Lietuvos jaunimas) ir šone ažuolo lapai bei tautinės juostelės. Joje tilpo 600 lapų apie 18.000 pavardžių. Tai gražus Lietuvos jaunimo, daugumoje pavasarininkų, būrys prižadėjęs sekti šv. Aloyzą.

„Pavasario“ Centras, jūs gerai žinote, labai keistas. Ar turi pinigų, ar ne vistiek savo atstovą, nors ir pėsčią, siunčia į didesnes kat. jaunimo iškilmes ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje. Į Romą savo atstovą siųsti būtinai reikėjo, nes knyga albumas

brangi ir siųsti paštu būtų per drąsu, o antra vertus į Gentrą plaukė radio žinios, kad iš visų pasaulio kraštų, būrių būrial, kat. jaunimo gelžkeliais traukia Romos link. Iš Amerikos plaukė atskiras pilnas laivas. Iš Ispanijos, Vokietijos, Šveicarijos, Austrijos Japonijos ir t.t., šimtų šimtai jaunuolių skubinos į savo globėjo iškilmes. Kas neturėjo užsimokėti pinigų už gelžkelių ejo pėsčias, pav. iš Kelno 40 darbininkų į Romą nuėjo pėsti. Kas uždegusią jaunystės dvasią gali sulaikyti — sprogs plyš vistiek turi būti atsiekta! Pastarasis atsitikimas rodo koks didelis yra užsienyje jaunimo prie šv. Tėvo ir savo globėjo šv. Aloyzo.

Vieną kartą mane, mažai kam žinomą žmogų, sugavo Sąjungos pirmininkas prof. J. Eretas ir sako: „Važiوسي į Romą atstovauti pavasarininkų ir nuvežti jų pasižadėjimus šv. Aloyzui“. Nustebau, kad man sodiečiui, tokią garbingą mlsiją pavedė. Nors aš senai buvau pavasarininkas, tiesą sakant aš ir nesuprantu, kaip jaunas žmogus galėtų gyventi neįsirašęs į „Pavasario“ sągą, vienok šiuo atveju, atrodė man, kad esu permen-

Šv. T. vas, aukštosios gvardijos lydimas, Vatikano sode. Toliau matyti šv. Petro bazilikos bokštas.

kas pavasarininkas važiuoti į tą amžinąjį miestą pas šv. Aloyzo relikvijas. Bet gerai žinote, kad Sąj. Vadas daug nekalba — pasakė ir važiuok.

Važiuoju per Vokietiją, Šveicariją, Italiją. Kiek čia gražybių, kiek didybės! Nejučiom linksta galva prieš Aukščiausiąjį Tverėją ir karšta širdimi sušunki: Dieve, garsus Tavo pasaulis!

Apie Vokietijos „mandrybes“, Šveicarijos grožybes, jau esate girdėję, o dabar skubėkime į Rymą, nes ten gruodžio 27 d. prasideda šv. Aloyzo 200 metų nuo jo paskelbimo šventuoju ir jaunimo globėju, sukaktuvių iškilmės.

Laimės šventė.

Atvažiuavę į Romą, jau radome iš visų šalių suplaukusio jaunimo daugiau 5000. Aišku, kad mūsų mažas lietuvių būrelis, buvo tik lašas jūroje. Bet iškilmėse visur, drauge su didelių valstybių atstovais, turėjome lygias teises.

Iškilmių pradžioje buvo iškilinga pervaštos šv. Aloyzo relikvijos iš Maxsinio Instituto į šv. Ignaco didelę ir gražią bažnyčią, kame yra šventojo altorius. Rytojaus dieną rinkosi jaunimas pagarbinti šventojo relikvijas, pasimelsti už savo krašto jaunimą.

Visos šių iškilmių dienos buvo labai įdomios. Klausykite.

Pirmąją dieną turėjo kiekvienos tautos atstovas savo atstovaujamo jaunimo kalba pareikšti šv. Aloyzui keletą minčių. Didžiulėje bažnyčioje sėdėjo virš 5.000 jaunimo, daugybė vyskupų, 8 kardinolai. Prie didžiojo altoriaus italų jaunimo choras. Kiekvienos tautos po vieną atstovą išėina į priekį paskirtonvieton. Visa bažnyčia nutyla. Choras galingu švelnių varsų varijacijomis išsupo kilniuosius jausmus — giedojo šv. Aloyzui himnus.

Žvilgtėkime dabar į šv. Aloyzo altorių. Visas nušviestas. Ant altoriau — vi ešumoje stovi šventojo relikvijos

jo kūno liekanos. Ir apima mintis: jog ir šv. Aloyzas buvo žmogus, turėjo kūną, buvo jaunas, kāršto kraujo, lakios dvasios, kaip ir mes pavasarininkai, tačiau jis tapo šventu. Kodel gi šventas? Gauni trumpą atsakymą — jo nuolatinės mintys buvo: *Dievas, Kristus, Bažnyčia*, o lydėjęs jo jaunystę obalsis: *Dievas! Šventumas!* Džiaugsmo banga apliejo širdį, kada prisiminiau, jog pavasarininkai davę parašus yra pasižadėję tą šv. Aloyzo obalsį visą gyvenimą prieš akis turėti.

Pagiedojus chorui, pagal alfabetą atstovai iš tam tikros sakyklos pradėjo kalbėti. Prieš kalbant vienas dvasišks praneša visai bažnyčiai kokios tautos atstovas kalbės. Kalbose daugiausia buvo reiškiamas atstovaujamo krašto jaunimo meilė ir pagarba šv. Aloyzui. Buvo reiškiamas, kad šv. Aloyzas yra ne tik aukštai danguje žibanti nepasiekiamas žvaigždėlė, bet artimiausias žemės kelionės draugas-globėjas. Girdėjome didžiai karštų ir nuoširdžių kalbų. Pasirodo ir pavasarininkų atstovas. Bažnyčioje nuaidėjo skambalietuvių kalba. Daugelis šią kalbą girdi pirmą kartą ir vėliau su didžiausiu įdomumu klausinėjo apie Lietuvą ir jos jaunimą. Žinoma, kuo kuo, bet pavasarininkais mes galėjome pasididžioti. Visi stebėjosi mūsų 40.000 organizacija.

Pasirodžius Meksikos jaunimo atstovui sakykloje, visa bažnyčia karštai nuplojo. Žinote, kad Meksikoj dabar katalikai žiauriai persekiojami, bet ten katalikai, o ypačingai jaunimas, ne šiaudadūšiai! Lengvapėdysčių nėra — visur griežtas, drąsus ir garbingas savo katalikiškų nusistatymų ir teisių gynimas. Viso kalbėta septyniolika įvairių kalbų. Kalbėtojų eilė pasibaigus buvo sakomas pamokslas ir po jo visi garsiai sukalbėję „Credo“ — „Tikiu į Dievą“ skirstėsi. Neturiu tiek žodžių, kad tą šventą iškilmių nuotaką galė-

čiau aprašyti. — Supraskite patys, kad visos iškilnės aukščiausiam laipsnyje.

Laimingiausė gyvenimo valanda.

Sekančią dieną šv. Tėvas priėmė visų tautų jaunimą, atvažiavusį pagarbinti šv. Aloyzą, į audienciją. Mes gavome trečią iš eilės vietą. O koks džiaugsmas pamatyti patį šv. Tėvą — Kristaus Įpėdinį, kniriamą vesta pasaulio išganymo laivas — Bažnyčia. Dar daugiau jautėmės laimingi, kad ne vieni einame, bet eina su mumis tūkstančiai Lietuvos pavasarininkų — jog mes nešėmės kartu aukso raištelius žibantį albumą „Juventas Lithuanica“. Kitos tautos irgi turėjo albumus ir nešė kaip ir mes, kad šv. Tėvas palaimintų. Bet, nesigiriant, mūsų buvo iš visų gražiausias. Žiūrėjome kas atsitiko. Pasirodo šv. Tėvas. Didelis plojimas nuaidi erdviose salėse. Šv. Tėvas toks ramus, tiek jame tėviškosios meilės! Aukštos dvasiškijos lydimas eina prie kiekvieno jaunuolio paduoda ranką... Mes buvome su Vokietijos ir Austrijos jaunimu vienoje salėje Mrtinosi prieš mūsų — karštai suplakė širdis. Ji jautė, kad dabar viena laimingiausia gyvenimo valandų. Stai prisitartino. Mūsų albumo parašas „Juventas Lithuanica“ jau pasakė šv. Tėvui kieno čia atstovai. Šv. Tėvas skambiai ir taisyklingai pratarė: „Kaunas, Kaunas...“ Padavė mums lietuviams ranką. Dar daugiau sujaudino, kada paėmė į savo rankas mūsų albumą, pradėjo vartyti ir skaityti parašusiųjų pavardes. Gal ir tavo, brangusis skaitytojai, šv. Tėvas skaitė pavardę. Tarp daugel pavardžių išgirdome minint Smetoną. Mat toje knygoje buvo pasirašęs ir mūsų dabartinio prezidento sūnus. Šv. Tėvas lydinčiai dvasiškai pasisakė, kad p. A. Smetoną asmeniškai pažįstas iš savo atsilankymo Kaune. Šv. Tėvas dar valandėlę pasikalbėjęs su lydinčiais jį dva-

siškija apie Lietuvą, albumą įteikė lydinčiam pralotui; dar kartą padavė mums ranką ir ėjo toliau. Visi nuste-bę žiūrėjo, kodėl šv. Tėvas taip malon-čiai ir ilgai prie Lietuvos atstovų apsi- stojo ir paėmė albumą, kuris paskui buvo praloto nešiojamas visų sekan-čių tautų audiencijose. Kitos tautos irgi turėjo albumus. Kodėl šv. Tėvui mūsų albumas paliko — spręskite pa- tys, brangieji pavasarininkai, kurie įdėjote jame savo parašus...

Po visų tautų audiencijos, visi susi- rinko į didžiulę salę, kame šv. Tėvas lotyniškai prabilo į viso pasaulio jau- nimą. Kalba šv. Tėvas — Kristaus Vietininkas. Kiekvienas žodis sminga širdin. Jis kalba apie šv. Aloyzo do- rybes pažymėdamas, kad joms įsigyti reikalinga Dievo malonė, o gi malonės gausumas pareina nuo tvirtu ti- kėjimu paremtos maldos ir religinės praktikos. Gale kalbos pareiškė vilties, kad ir šiais laikais, iš to jaunimo, ku- ris pasižadėjo sekti šv. Aloyzą, rasis skaisčių gėlių — šventųjų. Po kalbos suteikė viso pasaulio jaunimui palai- minimą — taigi ir tau brangusis skai- tytojau.

Uždegtom širdim.

Tos dienos vakare buvo iškilmingai pervežtos šv. Aloyzo relikvijos iš šv. Ignaco bažnyčios į šv. Petro baziliką, nes ten rytojaus dieną įvyks šv. Tėvo Mišios. Karšti esame savo konferen- cijose, suvažiavimuose, mitinguose, bet vistiek man neteko matyti tokio aukšto laipsnio karštumo, koks buvo pas jau- nimą, kuris lydėjo nešamas šv. Aloyzo relikvijas iš bažnyčios į automobilį. Šventu džiaugsmu uždegti iš širdies gilumos šaukė „Vivat Aloysius!“ — „Tegyvvuoja šv. Aloyzas!“ Tegyvvuoja šv. Aloyzas dangiškosios meilės aureolės apsuptas, amžinoje Kristaus Kara- lystėje! Tegyvvuoja jo dorybės gyveni- mo pavasarį ir per visas dienas! —

skambėjo ramybės nešamas tylus, tylus aidas...

Šv. Tėvo Mišios.

Paskutinė senų metų diena. Minių minios jaunimo plaukia šv. Petro ba- zilikon. Čia perneštos šv. Aloyzo re- likvijos ir 10 val. bus šv. Tėvo Mišios. Šv. Tėvo Mišios esti labai retai. Prisi- rinko 18.000 tikinčiųjų. Mes gavome geras vietas arti altoriaus. Išsiilgę lau- kiame šv. Tėvui pasirodant. Pasigirdo toli, toli orkestro garsai. Sutrimitavo trimitai. Prasidėjo didelis rankų plo- jimas. Pasirodo popiežiaus gvardijos. vyskupi, kardinolų eilės, galų gale ir pats šv. Tėvas iškilmingai nešamas „in sede gestatoria“. Koks žmonių užsidegimas, koks entuziastingas šauk- smas! Kiekvienas savo kalba šaukia: „Valio!“ „Tegyvvuoja šv. Tėvas!“ Ova- cijos kaskart didėja ir tik šv. Tėvui prisitartinus prie sosto viskas nurimo. Vatikano choras nežemiškais garsais, sutelkia dvasią — pats nejauti kur begy- venas. Prasidėjo šv. Mišios. Veltui būtų pasakoti šv. Mišių eigą. Jas laiko šv. Tėvas — jis meldžiasi už visą Baž- nyčią, meldžiasi už visą pasaulį. — Taigi ir už Lietuvą. Šv. Mišios tęsėsi 3 val. Po šv. Mišių dar didesnėmis ovacijomis: rankų plojimu, nosnių mosikavimais ir šauksmu: „Tegyvvuoja šv. Tėvas!“ lydėjo iškilmingai nešama šv. Tėva. O Jis? Jis laimino visus. Laimino visų tautų atstovus. Iš tiesų, pamačiau toks gilus tikinčiųjų yra prisi- rišimas prie Bažnyčios Galvos. Ar kas čia Lietuvoje gyvendami tai jaučiame? Man dabar rodos, lyginant su užsienių katalikais, tie ryšiai persilpni. Mes jaunimas juos turime atnaujinti.

Po iškilmių į šventą kovą.

Tą pačią dieną vakare šv. Ignaco bazilikoje buvo iškilmingas albumų paaukavimas. Sudėta ant šv. Aloyzo

altoriaus 30 įvairių tautų albumų. Pagiedojus „Te Deum...“ šv. Aloyzo iškilmės baigėsi. Po to, tautų atstovai turėjo audienciją pas Jėzuitų Generolą, nes jėzuitų šeimoje auklėjosi šv. Aloyzas. Mus J. Generolas apdovanojo ženkleliais ir pasakė gražią ir turiningą kalbą.

Čia paminėtos tik bendro pobūdžio šv. Aloyzo iškilmės. Be šių kiekviena tauta kasdien turėjo savo šv. Mišias, bendras komunijas, atatinkamus pamokslus ir t.t. Romoje pagyvenome dar dvi dienas ir grįžome į namus sustodami Asiziuje, Venecijoje. Apie amžinąjį miestą — Romą ir bendrai apie Italiją, jei norėsite ir redaktorius leis, kitą kartą parašysiu.

Dabar pasakyk, brangus skaitytojai, ar tos iškilmės buvo tik pripuolamos sąryšy su šv. Aloyzo jubiliejaus pa-

minėjimu, o gal turėjo ir kitokių tikslų? Užsienio jaunimas pasakė: *tai pradžia naujo jaunimo žygio į kovą už Kristaus Karaliaus viešpatavimą žemėje.*

Ką mes pasakysim brangieji pavarininkai? Sustokim! Pagalvokim! Niekur nebuvom paskutiniai ir dabar nebūsim. Nebėgsim nė vienas iš kovotojų eilių, o su viso pasaulio kat. jaunimu palaikysim bendrą frontą.

Pažadink savyje miegantį jaunąjį krūtininį milžiną šv. Eucharistijos jėga. — Jis galingas! Išplėš iš jaunystės juodą naktį, sumins usnių diegus ir pats tada būdamas skaisčius — kurs skaisčią Lietuvos ateitį. Dažnai kelkime dangun širdis prie savo angeliškojo globėjo šv. Aloyzo, o ir mums dangus bus atdaras.

J. Barisa.

Kaip atsiliepia apie pirmąjį š. m. „Pavasario“ numerį

„...Pirmasis numeris tiesiog mus nustebino. Dar nebuvome matę tokio dailaus ir įdomaus laikraščio“...

Galkus

(iš Panevėžio.)

„...„Pavasario“ kvieslys nepamelavo. Pirmasis numeris rodo, kad šįmet „Pavasaris“ bus nepaprastai geras laikraštis“...

Žičkus

(iš Kauno)

„Laba diena, gerb. Redaktoriau! Na ir puikų išleidai pirmąjį numerį. Toksai laikraštis tai turės pasisekimo. Aš visomis išgalėmis jį platinsiu...“

Jonaitis

(iš Šiaulių)

„Jei šįmet kas neužsisakys „Pavasario“, nežinočiau kaip jį bepavadinti. Aukso laikraštis. Pirmasis š. m. numeris parodo, kad jis dar geresnį leisite, negu kad kviesly žadėjote...“

Banaitis

Kuodės kaimas
Šiaulių apskrit.

Amfiteatrovas.

Geroji plėšikė.

Kristus su apaštalais — Petru, Andriū, Jokubu, Jonu ir Judu, keliavo Kopernauman.

Diena buvo labai karšta ir jie buvo susitarę išeiti vakare, prieš saulės nusileidimą, manydami keliauti per visą naktį.

Valgio turėjo pasiėmę labai mažą. Odiniame maiše, kurį nešė Judas, prisirišęs prie juosmens, pasiliko vos šeši sidabriniai dinarijai. Kopernaume jie tikėjosi gauti darbo. Butą jiems buvo pažadėjęsi Jokūbo ir Jono motina Salomeja.

Vingiuotas kelias iš abiejų šalių buvo apaugęs alyvos medžiais.

Jaunas mėnuo pamažu plaukė sietynu, apberdamas sidabrine šviesa medžių šakas...

Staiga, iš krūmų, kurie augo šalia kelio, išlindo penki vyrai ir pastojo keleiviams kelią. Apsiginklavę durtuvais, peiliais ir pištalietais, kurie buvo užkisti už diržų, geriausiai liudijo kokie buvo jie žmonės.

Vienas iš jų, matyt, vadas, skyrėsi nuo kitų savo augalumu ir dėvėjo sultono kepurę ant galvos.

— Sustokit! — tarė jis.

Petras buvo pasiruošęs kelti lazdą, bet Kristus jį sulaikė. Plėšikai apieškojo Kristų, Petrą, Jokubą, Joną ir Andrių, bet nieko nerado. Judas buvo besirengias bėgti, bet vadas jį pavijo, atėmė maišuką ir iškratęs esančias dinarijas, suskaitė.

— Eikite savo keliu, ubagai, — tarė jis, — mes paėmėm savo... ir daugiau jūs neskriausim.

Kristus ir Jo mokiniai keliavo toliau. Jie draugiškai žingsniavo su Kristum, o Jis pasakojo jiems apie Dievo Karaliją.

Tuo laiku nusileido mėnuo ir keliautojai nepastebėjo tamsumoj, kad

juos iš paskui sekė kažin kokla moteriškė.

Apaštalai sustojo pailsėti urve tarp uolų. —

Jonas linksmai pasiūlė:

— Užmikim, broliai. Dabar mes nieko neturim ir miegoti galim be baimės.

Iš ryto, kada visi nubudo, tekančios saulės spinduliuose jie pamatė moterį.

Ji stovėjo ir žiūrėjo į juos. Rankose ji turėjo tą patį maišėlį, kurį buvo atėmę plėšikai.

Ji priėjo prie Kristaus ir duodama maišėlį tarė:

— Viešpatie, štai maišelis, kurį vakar iš jūsų atėmė plėšikai. —

Kristus atidavė maišėlį Judai, o šis suskaitė pinigus.

— Kaip tai? — tarė Kristus, — vakar maišely buvo tik tai šeši dinarijai... Iš kur atsirado dar trys? —

— Iš tikrųjų! — sušuko Judas.

Moteriškė išraudo ir tylėjo.

Tuomet Andrius tarė jai:

— Esame be galo tau dėkingi. Būk tokia gera ir pasakyk, kokių būdu mūsų pinigai pakliuvo tau į rankas?

Moteriškė tarė:

— Aš — numylėtinė Dismuso, — plėšiku vado. Aš verdu jiems pietus, taisau drabužius, bet priklausau tik vienam Dismusui. Vakara, kada jumis apiplėšė, aš buvau netoliese... Tiesą pasakius, aš daviau jiems ženklą, kad jūs ateinat. Bet, kada aš įžiūrėjau jumis artičiau, jūs man pasirodėt nepaprastais žmonėmis. Štai, kodel aš ir sekiau jumis, — užuotėjusi su Dismusu ir jo draugais į senos pilies griuvėsius, kuriuose jie gyvena.

— Aš girdėjau žodžius jūsų mokytojo. Aš mačiau, kokie jūs neturtingi.

Aš supratau, kad jūs esate geri žmonės... Ir, kada jūs nuėjot savo keliu, aš nubėgau atgal pas savo numylėtinį. Jis miegojo. Aš paėmiau pas jį maišelį su pinigais ir atnešiau jums. Trys, likusieji dinarijai — nuo manęs. Juos aš irgi..., paėmiau iš jo ir... pridėjau. Jums daugiau reikia negu mums.

Petr̃as: — Bet kodel, darydama mums tokį gerą neatsisakai gyventi kartu su plėšikais... Ir kaip gyventi? Plėšimais ir žudymais. Ar tai gražu?

Plėšikė: — O, užmušimais — tai perdaugt! Mes žudom retai... Jeigu mano numylėtinis ir užmuša kitą kartą, tai tik gindamasis, kad neįkliuvus į kitų rankas.

Jokūbas: — Juk tai baisu, jūs, rodos, net ir nepastebit, kaip žemai esate nupuolę. Nelinkėčiau tau pasiilkti su jais. Negalima ilgiau taip neteisėtai su jais gyventi.

Andrius: — Pasilik su mumis.

Mūsų mokytojas apsakys tau apie Dievo Karaliją.

Jonas: — Mes nuvesim tave pas mano motiną. Jis išmokys, kaip taisyti žuvininkams tinklus. Ten galėsi dažniau matyti mūsų mokytoją.

Plėšikė tylėjo... Ji atyždziai klausėsi visų ir sekė Kristaus žvilgsnius.

— Jeigu aš grįšiu prie Dismuso, gal būt jis mane primuš... bet, neužmuš, pagaliau... — ne pirmą kartą... O palikti jį... matote — aš jam reikalinga. Be manęs jis bus labai nelaimingas ir iš susisielojimo pasidarys labai piktas. Aš geriau papasakosiu jam visas prakilnas mintis, kurias esu girdėjusi šią naktį iš lūpų jūsų mokytojo. Aš nė vienos neužmiršau. Man rodosi, kad aš turiu grįžti prie Dismuso. Bet, pagaliau, jeigu jūsų mokytojas man įsakys, tegul bus jo valia...

Tada tarė Kristus:

— Moteriške, grįžkl..

Vertė Ig. T.

Metinė konferencija.

Turėjusi įvykti Kalėdų atostogų metų konferencija įvyksta užgavėnių metu, t. y. vasario mėn. 28 ir kovo mėn. 1 ir 2 dienomis. Konferencijos programa liekasi ta pati, su tomis pat paskaitomis ir tais pat posėdžiais. Tik sutikimas Naujų Metų taip ir išslydo iš mūsų rankų! Bet vietoj to malonumo žada įvykti *gardžių blynų vakaras*. Kaip ir visados konferencija turi būti labai skaitlinga. Turimomis žiniomis kuopos su dideliu išsilgimu laukia jos įvykstant, gailisi, kad neįvyko paskirtu laiku ir rengiasi visu uolumu jai važiuoti. Konferencijon laukiama atstovų iš kiekvienos kuopos po du — po vyrą ir mergaitę, nes konferencijoj pusė dienos įvyks „suskilimas“ — vyrai posėdžiaus sau, mergaitės sau, taigi svarbu kas nugulės, kurių daugiau atvažiuos. „Pavojus“ bus išvengtas tada, kada vienu ir kitu bus maždaug po lygiai.

Konferencijoj įvyksta ir *radio kursai*. Geriausia proga pasinaudoti: ir konferencijoj daug sužinosi ir radio išmoksi kaip įsitaisyti, Bus ir kitų įdomybių, apie kurias sužinosit atvažiavę — viską išpasakot pavojinga, nes C. V-ba ir visas Kaunas gali atsidurti blogoj padėty — nesutalpins konferencijos dalyvių.

Juozas Mickeliūnas.

Tai labai veiklus Chicagės Vyčių veikėjas. Jis yra to rajono pirmininkas ir kaip toksai labai pasidarbavo Lietuviams prisirengiant prie Eucharistijos Kongreso pernai. Ir mūsų pirmininką puikiai priėmė ir visais atžvilgiais jį parėmė.

Širdingai sveikiname jį, jo žmonelę ir mažytį sūnelį.

Dėdė „Viską Žinaš“ laukia ir „boksininkų“, kad galėtų savo jėgas išmėginti. Yra žinių, kad Dėdė „Viską Žinaš“ turįs savo vardo išsižadėti ir perleisti jį kitam, nes nekuriuos kuopos ruošiasi siusti geriausius liežuvininkus ir „mandragalvius“, kad Dėdė sumuštų. Taigi bus ir rimta ir įdomu.

Ukininkaičiai ir ūkininkaitės, Kaunas laukia Jūsų skaitlingų eilių! Jūsų žodis yra svarbus mūsų S-gos tolimesnei gerynei!

L.

Kartą susitiko „ponas“ „muziką“ ir kad suriks.

— Sukis iš kelio, kad nepadaryčiau taip, kaip vakar padariau! Žmogelis išsigandęs greit pasuko iš kelio. Paskui atsisukęs klausia.

— O ką ponas vakar padarei?

— O gi susitikau tokį kaip tu, jis nesuko iš kelio — aš tūrėjau pasukti.

Mūsų muzika.

Nėr nė vienos tautos, kuri neturėtų muzikos, kuri neskambintų, nedainuotų. Daina yra vienas didžiausių tautos turčių. Iš dainų pažįstame tautos papročius, būdą, praeitį, nes viską, ką maštome, jaučiame daina išdainuojame. Į ją dainininkai įpina viską, ką mato aplinkui, ką išgirsta miškui šlamant, paupy nendrėm siūbuojant; ką pajaučia stebėdami aukštai mirgančias žvaigždes tamsiąją naktį. Visus savo džiaugsmus, sielvartus lūkesčius daina kitiems papasakoja.

Dainos yra taip senos, kaip yra sena tauta. Pačių seniausių dainų autorius nė negalime susekti, nežinome kas jas parašė. Jos pereina iš vienos kartos į kitą, senesni išmokina jaunus, o šie toliau dainas platina. Taip ir skamba daina, pasiekdama tolimiausius kampelius, senus ir jaunus pagonisdama, padrašinidama.

Mūsų lietuvių dainos yra ypatingai gražios, ir jų yra labai daug. Gaila tik, kad dabar jos pradedama užmiršti, ir dažnai dainuojama lenkų ar rusų dainos.

Tiek mūsų krašto, tiek svetimieji dainų rinkėjai ir tyrinėtojai stebisi nepaprastu mūsų dainų grožiu, švelnumu ir širdingumu. Mūsų dainos mums daug daug ką pasako. Tik paklausykime. Čia gailiai skundžias dukrelė: „ar vėjai pūtė, ar sodai ūžė, ar naujos staklėlės ant vandenėlio?“ „Oi varge, varge, vargeli mano, kada aš jauna tave išvargsiu?“ Kitur apdainuojami įvairūs darbai: „malu, malu viena, pasižiūriu—diena; suku, suku tankiai, pasižiūriu—smulkiai“. Kitur brolis išjoja į karą nuo priešų ginti savo gimtąją žemelę, o seselės laukia nesulaukdamos: „mes prarajom kalne duobelę, mes prarajom uosio tvorelę“. Kitur gražiai aprašyta mūsų gamta: „Tai gražiai žydi šile putinėlis, tai

gražiai dūžia sode bitinėlis“. „Jau saulelė leidos—artyn vakarėlis, uždegė šviesumą tamsus debesėlis“. Visos tos dainos rodo, kad mūsų protėviai mylėjo gamtą, mokėjo ją atjausti, buvo švelnūs, širdingi.

Mūsų dainų melodijos mokslininkų nuomone yra skirtingos nuo kitų tautų dainų, pav. lenkų ar vokiečių. Jos yra visai savotiškos, išreiškia mūsų būdą ir tame yra jų visas gražumas ir vertingumas. Mūsų melodijos yra švelnios skambios. Kartais reiškia gilų džiaugsmą, kartais liūdėsį ir skausmą. Jos turi kiek panašumo su senovės graikų muzika.

Dabar pas mus dainos ima nykti. Čia daug padėtų chorai, nes suėję visi vėl galėtų išmokti gražių senovės dainų ir jas toliau dainuoti.

Bet ne vien tik dainomis pasireiškia mūsų muzika. Yra dar įvairių įvairiausių muzikos instrumentų, k. p. kanklės, skudučiai, ragai ir t. t. Dabar juos sunku kur užtikti. Bet vis tik kanklių galima dar kai kur rasti. Kanklės stygų instrumentas. Jos atrodo, kaip pailga išskaptuota skrynelė iš uosio ar klevo medžio su egliniu viršum, ant kurio ištempiamos stygos.

Kanklių balsas skurdus, gailus. Seni žmonės pasakoja, kad kai kurie kanklės dirbdavę tėvą į kapus lydint. Delto jų balsas esąs toks liūdnas ir skurdus.

Senovės Lietuva skambėjo nuo kanklių balso. Vaidilos kanklėms pritariant apdainodavo narsius didvyrių žygius. Dabar anot mūsų dainiaus: „graudūs kanklių balsai jau nutilo visai, jų raktas dirvonais užklotas.“

Ir ne tik kanklės, bet ir kiti mūsų tautiniai instrumentai beveik visai užmiršti. Pas mus įsigalėjo svetimą muziką. Bet tikrai išdainuoti visą tai, ką lietuvio širdis jaučia, ko trokšta, ko

ilgisi—tegalima ne iš svetimų pasiskolintom „garmoškom“ ar gitarom, bet savo krašto muzika, savo kanklėmis, savo gražiomis senoviškomis dainomis.

Kaune jau galima išgirsti kartais kanklių orkestrą. Tas labai geras dalykas, tik reikia, kad jų balsas garsiau suskambėtų, kad jį išgirstų ir tolimiausios kampelis.

Dabar pasilinksminimų laikotarpis, dabar muzikos ir dainų dienos, tai gaivinkime mūsų tautiškąją muziką.

Šalyn iš pavasarininkų tarpo visokios nelietuviškos dainuškės ir visokios „garmoškės“. Bernuži, ne „garmošką“ bet kankles, nusipirk ir išmok ant jų skambinti.

A. P.

Kieno akys geriausias.

Žmogus turi būti giliai dėkingas Dievui, kad turi akis. Nemanykite malonios draugės, kad tos akutės reikalingos tik berneliams vylioti. Tai yra didžiausias turtas, kurio neatiduotumėme už devynias galybes litų. Vokiečių poetas Šileris sako, kad mirtis yra niekas, bet gyventi ir nematyti tai didžiausia nelaimė.

Žmogaus akys yra labai geros, daug geresnės už vėžio, nors ir vėžys sunkiai nusidėjo jei jis iš tikrųjų sakė Dievui jas įsidėti į antrą galą. Bet nepalyginamai už visus gyvius geresnės akis turi mokslas. Apie jas čia ir noriu šį tą parašyti, o malonūs skaitytojai teiktės savo akimis paskaityti.

1. Teleskopas. Teleskopas arba žiūronas yra toks prietaisas, kuriuo žiūri į didelius ir toli esančius daiktus. Teleskopo pagrindą sudaro tam tikri stiklai vadinami lęšiais arba linzėmis. Batarėjinės lemputės irgi turi tokį lęšį. Iš tokių lęšių—stiklų sudarytas vamzdis paprastai yra bent kelių metrų ilgio. Tokie vamzdžiai teleskopai padidina daiktus tūkstantį ir daugiau kartų. Jų pagalba mato dar ir tokias žvaigždes, kurios yra 100.000 kilometrų milijonų tolimo nuo mūsų. O ant mėnulio mato tokiuos daiktus, kurie turi penktą dalį kilometro ilgio ir platumo. Taip kad didžiausi pasaulio

namai, kuriuose gyvena apie dvidešimt tūkstančių žmonių greičiausiai būtų matomi, jei jie ant mėnulio būtų.

2. Mikroskopas — tai tokios mokslo akys, kuriomis žiūri į mažus ir arti esančius daikteliukus. Mes pavyzdžiui žiūrėdami į stiklinę švaraus vandens nieko nematome, tuo tarpu pažiūrėję pro mikroskopą pamatom tokių balseinių, kad net šurpas nukrato. Ir su ragais, ir su uodegomis ir kitomis balseinybėmis tik laksto, tik bėgioja įvairūs gyvūneliai. Su mikroskopu mes matome bent tūkstantį kartų padidintus daiktus. Taip kad plaukas per mikroskopą žiūrint atrodo kaip vaiko rankutė. Arba pavyzdžiui jei mes paimsim vieną dešimtą dalį centimetro—milimetra, tai mikroskopo ir kitų mokslo pabūklų pagalba mes jį galėtume padalyti dar į 2 tūkstančių dalių!

Mokslininkai mikroskopo pagalba tyrinėdami įvairias mažybes daug prisidėjo ir prie mūsų būvio pagerinimo. Šių akių pagalba surado daug bakterijų, kurios sukūrė įvairias ligas ir išmoko paskui nuo jų apsaugoti.

Na, tylėkit gerbiamieji skaitytojai in per daug „nesidvykit“, nes dabar va pradedu rašyti dar apie „šumnesnes“ mokslo akis.

3. **Rentgeno spinduliai.** Vienas gudurus mokslininkas—Rentgenas surado tokius spindulius, kurių pagalba galima pamatyti... Et jau visiems sėlės varva, na, spėkit! Girdžiu, kad kažkas tyliai šnabža, bet nesuprantu, tai pasakysiu: *galima matyti kas širdy dedasi!* Na, jau Onutė vėžį iškepė, paraudo, kaip žarija. Bijo kad, nepasakyčiau, kad jos širdy ir mintyse Jonukas glūdi. Nesakysiu, nebijok, nesu toks pliotkininkas. Bet kas teisybė, tai teisybė. Gydytojai rentgeno spinduliais gali permatyti visą žmogų. Ir širdį, kurios mes dažnai norėdami negalime pamatyti, ir plaučius, kuriuos džova dažnai nori suėsti, ir kitas nematomas kūno dalis. Šiais stebuklingais spinduliais ir kaulų perlaužimus pamato ir kūne kartais kulkas esančias ir t.t. Dabar jau atėjo tokia gadynė, kad savo pilve nieko nepaslėpsi.

Rentgeno spinduliai daug padeda ir prekyboj, pav. ant valstybių sienų, kur yra muitinės. Didžiausi pakai, riušliai nereikia ir atrišti, nes šiais spinduliais viską permato. Na, ar ne dyvai? Man rodos, daug didesni, negu kad džūkai savo kongrese norėjo parodyti.

4. **Fotografija ir kinematografas** Čia jau man vienas kitas sako, kad žinąs apie ją tai jau daug nė nekalbėsiu. Fotografijos pamatė yra panaši akis kaip ir pas mžogų. Tik toks skirtumas, kad žmogaus akis tol mato, kol daiktas yra prieš akis, tuo tarpu fotografijoje jei įkris vaizdas į jos akį,

tai jau nebeišimsi. Tuo atžvilgiu fotografijos akis panaši į mergaitės širdį. Pavyzdžiui jei mergaitei įkrito bernelis į širdį, tai jau labai sunku jį iš ten išprašyti.

Fotografijos akis pagavus kokį vaizdą, pav. mergelės veidelį, įvairių druskų ir skystimėlių pagalba atiduoda poperiui ir taip mes gaunam fotografiją.

Kinematografas yra ne kas kita, kaip ištisa eilė padidintų fotografijų.

Jei pavyzdžiui kinematografe nori atvaizduoti kad žmogus lenkiasi, tai tam veiksmui padaro bent kelias dešimtis fotografijų ir jas greitai viena po kitai rodant, matosi kad žmogus juda.

Fotografija yra labai svarbi mokslo akis. Ji reikalinga nevien pavasarininkų kongresams, fotografuoti bet ir daug kam kitam. Jos pagalba daug žvaigždžių surandama, kurių ir teleskopu negalima surasti ir apskritai nemaža pasinaudojama dangiaus tyrinėjimui. Šitos akies mirktelėjimas taip pat pasako, kaip lekia šovinys išėjęs iš armotos ar šautuvo ir kaip jis plyšta. Mat fotografijos akis yra taip išsimiklinusi, kad ji per vieną sekundę gali mirktelėti bent šimtą tūkstančių kartų.

Dar būtų galima kalbėti ir apie kitas mokslo akis, bet tur būt maloniems skaitytojams jau ir taip nusibodu. Pakaks. Kitą syk, jei jūs „Pavasario“ redaktorius leis, aš papasakosiu apie mokslo ausis.

VI. Viliamas.

Galvosukis.

Vienoje saloje gyveno žmonės kurie turėjo paprotį, kad kas pas juos atvykdavo privalėdavo ką nors pasakyti. Jei pasakydavo netiesą pakardavo, jei tiesa—prigirdydavo. Sykį atvyko keleivis ir pasakė taip, kad negalėjo jį nei prigirdyti, nei pakarti.

Ką jis pasakė?

Yra Dievas.

Tie kurie sako nėra Dievo vadinasi ateistais, lietuviškai-bedieviais. Jų tačiau maža. Patsai bedievių tėvas prancūzas Volteris (Voltore) jiems prisegė šį lapą: „Ateizmas (bedievybė) yra kvailių yda“.

Bet ne maža yra tokių, kurie sakosi nėra Dievo, nes jiems patogiau taip gyventi, tarsi Dievo nebūtų.

Šitie nėra išmintingesni už bedievius.

Tikėjimas į Dievą yra tikėjimo aktas. Bet kad Dievas yra, protas taip pat sako, nes Dievą mes tikrai pažįstame savo proto šviesa, pasinaudodami sutvertais daiktais, kurie mus iš visų pusių supa.

Paimkime kelis pavyzdžius.

Štai laikrodėlis ar traukinio garvežys. Ar šio laikrodžio rateliai bei šio garvežio ratai patys savaime, gal prieuolamai atsirado? Niekštam netikės.

Norint padaryti laikrodį, reikia laikrodininko; o kad jis laiką rodytų, reikėjo rankos, kuri jį užsuktų. Norint padaryti garvežį, reikėjo darbininkų; o kad jis važiuotų, reikia šoferio. Juo daktas yra tobulesnis, juo darbininkas, kurs jį padarė yra gabesnis. Mes visi suprantame.

Gerai! Pasiklauskime kas padarė tą begalinę ir puikią mašiną, kuri vadinasi pasaulis? Kas jam suteikė nuolatinį regularinį judėjimą?

Pažvelkime į žemę, kuri mus nešioja, pasvarstykime dienų ir naktų pasikeitimą, metų laiką — sezonų tąsą kurie tai augina, tai marina augmeniją.

Stebėkimės kitu puikiu veikalu, kurs yra mums artimesnis: žmogaus kūnas. Susimąstykime apie plaučius kurie al-

suoja, apie kraują kurs širdies varomas apibėga visą kūną, apie mūsų skilvio virškinimą, akis kurios mato garsus kuriuos mūsų ausys girdi ir t.t.

Ar ne aišku, kad tiek gražūs dalykai tegalėjo būti sutverti visagalinės ir begaliniai protingos Esybės.

Laisvamaniai turi vieną paruoštą atsakymą: „pasaulis, sako jie, klausco gamtos dėsnių.“ Bet gamta yra tas pats pasaulis. Jei tad jie mano, kad gamta įvedė tą tvarką pasaulin, ta lyg saktų, kad laikrodis įvedė tvarką pas save. Kas yra nesąmonė kalbant apie laikrodį, lygiai nesąmonė ir kalbant apie pasaulį. Jam reikia laikrodininko, kurio yra Dievas, dangaus ir žemės Sutverėjas.

Kaip taip pat, be amžinos Esybės gyvybės ir esamybės šaltinio, išaiškinti tiek esybių, kurios viena kita seka, nenutraukiamą gyvyjos giminę kuri gema ir miršta ir vėl gema?

Ir kaip išaiškinti taip pat, kad žmogus, gyvuliai, augalai gali vystytis pažangą daryti, tobulėti, jei virš jų nebūtų esybės neribotai tobulos, kur teiktų pagal reikalo jiems stingamą grožybių ir ypatybių.

Taigi protavimo pakanka įrodyti Dievo esamybę, įrodyti kad yra Dievas Sutverėjas, amžinas, tobulas, visuomet veikiantis.

Bet Dievas padarė daugiau negu mūsų protui pasireiškė. Mes toliau matysime, kad I mūsų amžiaus šimtetyje, jis pasirodė žmonėms mato mai ir žmonišku pavidalu. Tie, kurie tuomet gyveno, galėjo jį matyti, su juo kalbėti, su juo susitikti. *Tai mūsų Viešpats Jėzus Kristus.*

Amžinasis Žydas.

Klausimas. Kol aš buvau Lietuvoje, skaičiau knygutę apie Amžiną Žydą. Ir žmonės kalbėjo, kad yra kažin koks amžinasis žydas, kuris keliauja per visą pasaulį. Ar tas tiesa, ar reikia tam tikėti?

Kielė.

Atsakymas. Yra daug įvairių pasakų apie amžinąjį žydą. Lietuvoje dažniausiai šnekama šitaip: Kristui nešant kryžių išėjo to regiono pažūrėti ir Asveras kurpių taisytojas, namų savininkas. Jis laikė ant rankų mažą savo kūdikį. Nuvargęs išganytojas nebepakeldamas kryžiaus prisiglaudė prie Asvero namo sienos pasilsėti. Asveras į stūmė šalin ir tarė: „Eik sau šalin“. Tada Kristus būk atsakęs: „Aš eisiu ir miręs pasilsėsiu; bet tu eisi ir nerasi nei mirties, nei pasilsio“. Asveras kaip tik suskubęs padėti savo kūdikį ant slenkščio, išėjęs ir einąs be palovos iki šiai dienai. Jis, negalįs nurimti ant vietos; jis nesikenčias savimi ir šiekas mirties. Jis einąs į ugnį ir nedegas; jis lendas į patį vidurį didžiausių kovų ir šūviai jo neima. Taip jis melniausias vaikščiojęs ikiateisianti pasaulio pabaiga.

Visa šita pasaka yra pramanyta. Bažnyčia anaipol nepagirla tų, kurie tą pasaką platina, bet dar peikia juos. Pasakoje yra klaida, būk Kristus skaudžiai nubaudęs Asverą už atstumimą nuo savo namų. Išganytojas savo kantių metų nė vieno nebaudė, bet meldėsi, kad Dievas nepaskaitytų į nuodėmę budelių darbą, kada jie vini mis kalė jo rankas ir kojas.

Ta pasaka įvairiose tautose įvairiai sakoma. Lietuvoje ir Vokietijoje ji vienaip sakoma, Italijoje jau kitaip. Ten sakoma, kad amžinuojų žydu tapęs Piloto-kiemsargis, kuris spyrė V. Jėzų. Italijoje jo vardą vadina Botta-dio, t.y. žmogus spyręs Dievą. Anglijoje amžinąjį žydą vadina John Car-

taphilus. Ta pavardė imta iš grekų kalbos: „karta“ graikiškai reiškia daug, „philos“—mylėtojas. Iš to, kad šv. Jonas apaštalas dideliai Jėzų mylėjo ir kad ilgai nemirė, žmonės sudarė pasaką apie nemirštantį žydą. Ispanijoje jį vadina Juan Espera-en-Dios, t.y. Jonas Dievo viltis. Mat, ispanai pasakoja, kad amžinasis žydas tapęs kataliku ir turįs vilties Dievuje.

Vietomis žmonės šneka, būk amžinasis žydas ir dabar Kristaus nekenčia. Vietomis vėl pasakoja, būk jis jau tapęs krikščionim ir V. Jėzų mylįs. Kiti dar pasakoja, būk amžinasis žydas sėstas, bet kaip tampas šimto metų, tai vėl susyk grįžtas į 30 metų vyro amžių.

Visų įvairbių negalima nė sutalpinti į laikraštį.

Per dvyliką šimtų metų krikščionijoje nebuvo tos pasakos. Tada nė vienas rašytojas jos neminėjo. Pirmutinis tą pasaką užrašė Roger'as Wendover'ietis, miręs 1237 m. Jis ją įtraukė į savo „Istorijų žiedus“ (Flores Historiarum), bet ne jis ją pramė. Jis buvo, tur būt, ja girdėjęs nuo kareivių, sugrįžusių iš Jeruzolimos. Negalima susekti iš ko tie kareiviai išmoko šitą pasaką.

Luteronų kunigas Paulus von Eitzen sakėsi pats matęs amžinąjį žydą Hamburge 1542 metais. Tai buvo netiesa. 1602 metais išėjo knyga „Kurze Beschreibung und Erzählung von einem Juden mit Namen Ahasuerus“, t. y. „Trumpas aprašymas ir papasakojimas apie žydą vardu Ahasverą.“ Ta knyga labai patiko žmonėms ir labai praplito ne vien Vokietijoje, bet ir Olandijoje, ir Danijoje, ir Švedijoje.

Jei kas nori sužinoti visas smulkmėnas apie tos pasakos įvairumus ir praplitimą, tas gali skaityti Neubaur'o veikalą „Die Sage vom Ervigen Ju-

den.“ Leipzig 1893 m. arba Kapstei-
n'o raštą „Ahasuerus in der Welt-
poesie, Berlin 1906 m.

Šita pasaka parodo, kad žmonės
pramanyti klaidingi daiktai stebėtina

plinta. Katalikų bažnyčia nemėgsta
tos pasakos už jos neteisingumą. Be-
dieviai ją panaudoja katalikystei kenkti.

Kun. prof. P. Bačys.

Kun. Kan. P. Dogelio 50 m. gimimo sukaktuvės.

Š. m. sausio 20 d. kanauninkui P.
Dogeliui sukako 50 metų. Tą dieną
jį sveikino visuomenės darbuotojai, jo
darbo ir jaunystės draugai.

I valandą po pietų jį aplankė „Pa-
vasario“ Sąjungos Centro Valdybos
pirmininkas prof. J. Eretas su žmona,
sekretorė O. Labanauskaitė, regionų
pirmininkai: A. Švėgžda, Pr. Palekas,
K. Berulis ir ateitininkų trilypės s-gos
pirmininkai bei atstovai: Dr. E. Tu-
rauskas, Pr. Dielininkaitis, St. Lušys,
Z. Endziulaitytė ir Ad. Raulinaitis,
įteikdami gerb. Jubiliatui bendrą ad-
resą, kuriame tarp kitko pasakyta:
*Dirbdamas Ateitininkijos ir Pavasa-
rininkų tarpe, junk aukso grandimis
inteligentią su kaimu.*

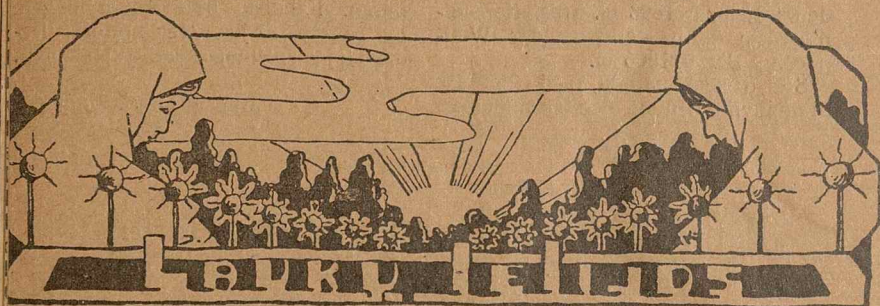
Kanauninkas Dogelis sveikintojus
pavaišino ir kurį laiką labai nuošir-
džiai pasikalbėjo apie tuos sunkius,
rusų priespaudos, metus ir gimstan-
čias pavasarininkų ir ateitininkų orga-
nizacijas, kurios šiandien jau tokios
didelės, galingos ir Lietuvai tikra
garantija dėl šviesios ir laimingos
ateities.

Adresų įteikė dar: žemaičių regijo-
no valdyba, šv. Zitės (tarnaičių drau-
gija), Blaivybės d-jos C. Valdyba,
Kauno Pilies kuopa, Panevėžio ateit-
ininkai ir Kauno Ateitininkų rajonas.
Telegramomis sveikino: Vyskupas Rei-

nys ir Kukta, prof. Galia, kun. Usaris,
kun. Bikinas, Dulskiai, V. Grudziņs-
kis, Z. Starkus, Raulinaičiai, kun. Mie-
leška, „Pavasario“ S-gos rajonai: Aly-
taus, Ežerėnų, Seinų, Švieksnos, Tau-
ragės, Jurbarko, A. Panemunės, Ra-
seinių, Mažeikių ir Vilkaviškio; kuopos
atsiuntė: Drobiskio (Ežerėnų apsk.),
Deltuvos, Telšių, A. Panemunės, Pa-
jesino ir Panevėžio ir Lietuvos Kata-
likų Mokytojų skyriai. Iš viso 6 ad-
resai, 27 telegramos, įvairių dovanų
ir daug laiškų bei pasveikinimų iš jo
mokslo ir darbo draugų.

Sausio 25 d. „Pavio“ Centro Val-
dyba susitarusi su Ateitininkijos s-ga
suroošė Jubiliatui pagerbti vakariene,
kurioj dalyvavo centro valdyba, regi-
jonų atstovai, ateitininkų sąjungos val-
dybų nariai, visuomenės veikėjai, val-
stybės vyrai, profesoriai ir t. t. Per
linksma ir jaukią vakarienę buvo pa-
sakyta 16 prakalbų, kurios apibūdino
Jubiliato darbą ir asmenį. Pavasari-
ninkijai džiaugsmas, kad ji turi savo
eilėse tokį garbingą ir uolų darbuo-
toją, jos sąjungos ir organo įkurėją.
Gyvuok kanauninke, mūsų geriau-
siausias prieteli dar ilgus laikus, gaivin-
damas mūsų jaunas pajėgas didesniems
tėvynės ir Bažnyčios žygiams.

K.

Švara bei tvarka virtuvėje.

Brangios pavasarininkė! Mes žengiam pirmyn. Mes snausti nemokam. Mes jaučiame ir matome gyvenimo trūkumus daugiau, negu kitos mergaitės. Tat ir pirmosios turime eiti prie to, kad tuos trūkumus atitaisyti. Ne visa kas yra mums prieinama, bet namų tvarka, namų ruoša bei švara yra mūsų rankose. Tik pamėkime švarą ir tvarką taip, kaip mėgstame kitus dalykus, pav., pasipuošti. Pamėgusios, eikime prie darbo. Imkime namų tvarkos bei švaros vadovavimą savo rankosna. Kovokime namuose su visais, kas tik norėtų ardyti tvarką. Sunkus yra darbas. Juo labiau, kad šiandien mūsų sodžiuose tvarka bei švara yra apverktiname stovyje. Bet pralaužkime pirmuosius ledus, ir savo pavyzdžiu sužadinkime savo sesučių ir brolių tarpe tikrą ir gilų tvarkos bei švaros pamėgimą. Visuomenė bus jums dėkinga, nes jus prisidėsite prie kultūros kėlimo. Juo kultūringesnė tauta—juo jos tvarkos bei švaros pamėgimo laipsnis joje yra didesnis. Taip, brangios pavasarininkės, tai yra tikra teisybė. Šiandien lietuvių tauta stovi toli nuo kultūringų tautų dalinai dėlto, kad mes pavasarininkės iki šiol nesugebėjome įvesti namuose tvarką ir švarą. Bet kaip, kokiuo būdu eiti prie to darbo?

Darbą pradėk iš pagrindų. Tat eik į virtuvę pažvelk, kas joje yra tvarkytina. Bemaž viskas. Grindys šluojamos, bet ne visos, tik pats vidurys. Sienos aprūkusios. Kampai pilni visokių nereikalingų kraustulių. Kaip baltieji nejaukū ir liūdna gali būti tokioj virtuvėj. Imkis darbo. Paprašyk, kad tau tavo broliukas išbaltintų lubas ir sienas (jos privalo būti kalkiais baltinamos bent du kartų į metus). Išsišluok grindis, tik sąžiningai. Palik tik tai, kas virtuvėje reikalingiausia: stalas, spintelė indams sudėti, lentynėlė, skrynelė malkoms sudėti, kelios kedutės ar suolas. Jei tų visų baldų neturi, tai pasirūpink juos įsigyti, paprašyk, kad tau tėvelis juos į kraitį duotų. Šiuos baldus patartina nudažyti baltais aliejiniiais dažais. Tai yra nesunkus dalykas. Aliejaus namie esama. Išvirk iš jo pakastą ir įpilki kreidos. Ir turi dažus.

Sutvarkyk baldus taip, kad patogų būtų dirbti virtuvėj, kad darbas eitų sklandžiai, kad sutaupytum savo žingsnius ir be reikalo per daug neišsilaikvotum. Kiekvienam daiktui paskirk pastovią vietą ir visuomet tos tvarkos dabok: indai—spintelėj, puodai švarūs apvožti ant lentynėlės. Čia pat ant lentynėlės sustatyk visą eilę dežučių su parašais: druska, pipirai, kruo-

pos vienos, kruopos kitos ir t. t. Tos dėžutės su antvoželiais gali būti namie padirbtos iš medžio ir baltais aliejiniiais dažais nudažytos. Prausiamas bliūdas ir čia pat rankšluostis virtuvėj turi užimti gan svarbią vietą. Rankas plauti privalai dažnai, o ypačingai nuskutus bulves, pasišėrus gyvulius. Su nešvariomis rankomis neturi teisės eiti prie valgio gaminimo. Nešluostyk rankų į šluostuką skiriamą indams šluostyti. Arba nešluostyk indų į rankšluostį, kuriuo kasdien nusipraus burną šluostai. Taigi rankoms bei indams turi būti du atskiri šluostukai. Lygiai taip pat negalima plauti indų prausimosi bliūde. Kodel—manau aišku. Turint gerai ir gražiai sutvarkytą virtuvę, ir pati šeimininkė turi būti atatinkamai apsivarkius. Jos rūbai privalo būti švarūs. Be prijuostės šeimininkei nėra vietos. Tuoj apsitaškys, išsisuodys, o rūbą pakeisti yra sunkiau negu prijuostę. Taip ir vaikščios išsitepusi. Nešvarūs rūbai gali prisilytėti prie valgio ir nešvarumai pakliūs į valgį. O pagalios, kas gali valgyt pietus, jei juos atneša suodina, išsitepus šeimininkė į stalą? Niekas tuomet ir gardžiausią valgį negali praryti. Gaminant valgį užsiklės švaria ska-

rele, kad nesidraikytų plaukai ir nepaklūtų koksai į valgį. Taip pat nestovėk arti verdamų puodų, kad tavo kvėpavimas neitų tiesiog į valgį. Iškvėptas oras yra kenksmingas. Pagaminus valgį nelaikyk indų neplautų bent kelias valandas, o kartais net kelias dienas. Indai pridžiūsta ir pasukui kur kas daugiau laiko reikia, kad juos iššveisti. Bendrai, tuoj pavalgius sutvarkyk savo virtuvę taip gražiai, kad ji darytų įspūdžio gražaus kambarėlio. Čia jau paliekama šeimininkės sumanumui.

Taigi, brangios pavasarininkės, primkit šiuos kelis mano nuoširdžius patarimus. Nemanykit, kad tai yra menkiniekis. Virtuvę švariai užlaikyti yra didelis dalykas, nes joje gaminamas valgis. Nešvariai pagamintas valgis kenkia sveikatai ir mesliktume vieno ar kito šeimos nario ligos kaltininkės.

Neapsileisk nei karto ir nei vienam švaros bei tvarkos dėsiui. Pamėk ir susigyvenk su jais. Tuomet pamatysi, kaip sunku ir nemalonu matyti namuose netvarką. Iš tavęs, brangi pavasarininke, laukia to tavo tėveliai, broleliai, jaunesnės susutės, bernužėliai ir visuomenė.

Z.

Kaip virti skanėsi.

Penkių kiaušinių tryniai išplakama su 1 nepilna stikline cukraus, įpilama 1 stiklinė pieno. Minkant pilti piklevotų miltų tiek, kad tešla galima būtų lengvai kočėti. Padaryta tešla kočėjama kuo ploniausiai (popieros plonumo). Tam tikru dantuotu rateliu (arba peiliu) iškočėta tešla surėžoma 4 centimetrų pločio ir 10—12 centimetrų ilgio gabalėliais. Per vidurį to gabalėlio irgi įpiaunama ir per tą įpiovimą tas gabalėlis išverčiamas. Delto jie ir vadinami verstinėliais.

Plačiame, bet negilame inde užkarštinama apie $\frac{1}{2}$ kil. taukų. Į tuos taukus dedami atsargiai verstinėliai.

Įdėtas verstinėlis tuč tuojau privalo išplaukti į viršų. Jeigu to nėra, reiskia, kad taukai per mažai karšti. Reikia juos pakaitinti, nes kitaip verstinėliai prisisunks taukų ir bus neskanūs. Kaip tik verstinėlis šiek tiek pagels, jis išimamassu šakutėmis, gerai nuvarvinant taukus, dedamas į indą, išklotą švariu, baltu popieriu ir barmomas smulkus cukrum. Į jo vietą į indą dedamas kitas verstinėlis. Verdant verstinėlius, ugnis privalo būti labai karšta.

Verstinėliai vartojami prie arbatos bei kavos, ypač užgavėnių metu, (apie kitus skanėsius—kitame numeryje). Z.

Lietuvoje.

I Varnius ištremis apie 50 asmenų. Šlomis dienomis Varniuose bus galutinai įrengta koncentracijos stovykla. Į stovyklą bus išsiunčiami asmenys už prieš valstybinį veikimą, už nelagingų ir pramanytų gandų sklaidimą, už ginklų neregistravimą ir šlaip visuomenės rimčiai pavojingi asmens. Kauno karo komendantūros žiniomis, ki šiol nuspręsta išsiųsti iš Kauno iki 50 asmenų. Pirmoji partija bus netrukus išgabenta.

Linų kainos. Linai į užsienį menkai teina, todėl ir jų kainos nedidelės. 1927 m. sausio 5 d. už klotus, mirkytus C. K. (pirmos rūšies) linus Linkuvos, Joniškio, Šiaulių ir Žagarės apylinkių mokėjo 105—115 litų centneriui. Šeduvos apyl. nuo 30—100 lt. Kad žmonės išdirbtų gerus linus ir kad Lietuvos linai nenustotų gero vardo užsieny pirmos rūšies linai leidžiami į užsienį be maito.

Atnaujinti santykiai su Popiežium. Ministerių Kabinetas nutarė atnaujinti buvusios valdžios nutrauktus santykius su Popiežium.

Valdininkų pakeitimai. Buvusios valdžios iškilnoti valdininkai grąžinami į savo vietas. Padaryta pakeitimų emės Ūkio ir Švietimo Ministeri-

jose. Manoma sumažinti dalis valdininkų miškų srityje.

Numatoma pakeisti konstituciją. Tautinės grupės ir organizacijos yra pasiūliusios Seimo frakcijoms iš naujo peržiūrėti konstituciją. Siūloma Seimas šaukti kas penkti metal, Prezidentą turinti rinkti visa tauta, o ne seimas ir kt. Ar pasiseks tai padaryti, dar nežinia.

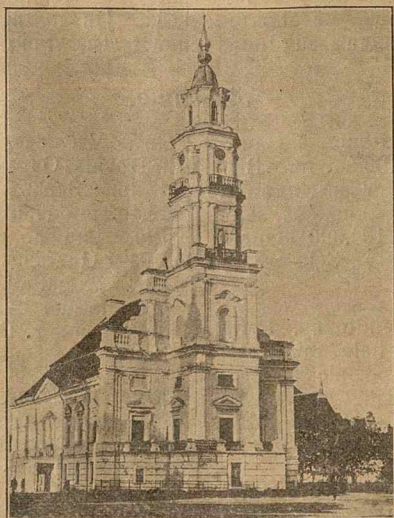
Slaptas pardavinėjimas ginklų. Sausio 10 d. Kaune suimtas pl. E. Druve, pas kurį rasta 27 durtuvai. Tardomas prisipažino slaptai pardavinėjęs ginklus. Byla atiduota karo komendantui.

Pasikeltimas kalniniais su Lenkija. 1926 m. gruodžio 15 — 20 d. Genevoj Lietuvos ir Lenkijos Raudonojo Kryžiaus konferencijoje nutarta apsimainyti kalniniais: lenkai paleidžia iš savo kalėjimų politiškai nusikaltusius lietuvius, o lietuviai — lenkus. Paleistuosius kalinius apsimainys Varėnoj,

Šaukiami naujokai, gimę 1906 m. pirmame pusmety, karinę prievolę atlikti. Naujokų ėmimas prasidės kovo 15 d. ir truks ligi balandžio 15 d.

Ir seneliams Vilnius rūpi. Sausio m. 9 d. Telšiuose Vilniui vaduoti sąjunga laukė paskaitą apie Vilnių. Į

Ar žinote, kad laike užgavėnių išeis užgavėninis numeris, pašėlęs numeris? Siųskite jam medžiagos.

Kauno Rotašė.

Dar vadinama Baltąja Gulbe. Tai vienas iš gražiausių Kaune namų (nemanykite, kad tai bažnyčia). Joje randasi Miesto Valdyba.

paskaitą susirinko daugiausia žemaičiai sodiečiai, kurie gyvai pritarė Vilniaus vadavimo darbui. Įsirašė daug narių į minėtą sąjungą, kurių tarpe ir senukai. Vienas tokių apie 60 metų amžiaus K. Probergas, kuris drauge pareiškė džiaugsmą, kad ir ji senį, priima tokion sąjungon.

Mokytis niekad nevėlu. Lietuvos Universitete jauniausias studentas yra 16 metų amžiaus, o *seniausias 59 metų*. Norinčiam mokytis niekad nevėlu.

Okupantai Vilniaus kraštą verčia tyrilaukiais; 200 ha žemės prie pat miesto nori paversti aikšte, kurioje mankštins savo kariuomenę.

Okupuotosios Vilnijos gyventojai vis dar neturi pasų. Įvairūs okupantų valdniekai, ta proga naudodamiesi, žiauriausiai juos kankina, plėšia jų turta, krato namus ir neduoda ramumo. Daugiausia nuo to kenčia demarkacijos palinijos gyventojai.

Okupuotojoj Lietuvoj.

Vilniaus krašte prasidėjo neramumai. Šen ir ten reiškiasi nepasitenkinimas. Esą jau faktų apie atskirus nužudymus ir ginkluotus sukilimus

politiniams tikslais. Agitacija stiprėjanti ir nukreipta prieš visa kas lenkiška. Jau atvirai einama prie sukilimo ir atsiskyrimo nuo Lenkijos.

Užsienyje.

Milžiniška muzikos salė. Pasaulinė muzikos sąjunga 100 m. nuo Bethoveno mirties sukaktuvėms paminėti nori įsteigti milžinišką muzikos salę, kurioj galėtų sutilpti 100.000 klausytojų ir 4.000 orkestrantų. Salė manoma statyti Berlyne.

Italijoj naujas kalendorius. Laikraščiai praneša, kad Italų ministeris pirmininkas Mussolini pasiūlęs pakeisti kalendorių ir pradėti laiką skaityti nuo tos dienos, kada jis pasiskelbęs diktatorium.

Ir Vilniuj komunistai nesnaudžia. Per kalėdų šventes Vilniuj komunistai iškabinę dvi vėliavas su parašais: „Šalin valdžia“, „Šalin vaivada Račkavičius“.

Kiek Rusijoj gyventojų. Paskutiniiais surašymo duomenimis Rusijoj gyvena 145 milijonai gyventojų.

Karo teismas komunistams plėšikams. Latvijoj Purmalės vienkiemy (Rezeknės apskr.) 1918 m. gruodžio 15 d. plėšikai užpuolė ūk. Antaną Bielkauską, kurį primušė iki sąmonės nuostojimo. Po to Bielkauską pastatė prie sienos ir sušaudė. Atlikę žvėrišką darbą žmogžudžiai įėjo į namus, įsilaužę į šėpas, komodas, paėmė pinigų ir kitus brangius daiktus viso už 10.000 latų. Komunistų laikais niekas neturėjo teisės jų areštuoti. Šiandien visa jų kompanija patraukta karo teismo atsakomybėn. Alfonsas Sotelis, Joka-bes Gromov'as, Grigaliūnas Gusevas,

Pranas Vaivodas, Antanas Utinėnas, Kiti-Dovidas Gurvičius, Jonas Znotinš, Salemonas Špelis ir Juozas Stabulneekas pabėgo, matomai į Rusiją.

Laikė tardymo paaiškėjo, kad žydas Dovidas Gurvičius buvo bolševikų komisaras Latgalijoj.

Karo taisme byla bus nagrinėjama šiomis dienomis. Daugumai komunistų gresia mirties bausmė.

Albanija. Žemės drebėjimas. Stiprus žemės drebėjimas Durazzo, Albanijoj, sunaikino didelį skaičių namų. Yra daug žmonių aukų. Daugiau kaip 1000 žmonių liko be pastogės. Mussolini įsakė, kad iš italų Raudonojo Kryžiaus turimų lėšų būtų tuojau pasiųstos į Durazzo reikalinga pagalba ir medžiaga nukentėjusiems sušelpiti ir pastatyti likusiems be pastogės laikinus namus.

Sciaccia mieste, ant jūros kranto, šiomis dienomis atsivėrė naujas ugniakalnis. Tarp sakyto miestelio gyventojų naujasis ugniakalnis sukėlė nemažą baimės. Netoli ugniakalnio esančiam nedideliame ežere pradėjo virti vanduo.

Ir rusai komunistų nebenori. Per vykstančius rinkimus į tarybas daugiau pasireiškia turtingieji sodžiaus sluoksniai ir vietomis jie visiškai nustumia komunistus. Bet, komunistų partija imasi visų priemonių apsisaugoti nuo valstiečių, kad juos atstumtų nuo valdžios vairo.

Lenkijai grėsia badas. Nuo liepos 1 d. iki sausio 1 d. duonos kaina

dvigubai pakilo. Pilsudskio vyriausybė ginanti dvarininkų reikalus ir leidžianti išvežti dalį derliaus užsienin. Jei tas išvežimas nebūsiąs uždraustas Lenkijai gresiąs badas.

Lenkijoje susektas komunistų sąmokslas. Lenkijoje susektas komunistų sąmokslas prieš dabartinę vyriausybę. Varšuvoje esą suimta 260 komunistų, jų tarpe 3 komunistų partijos atstovai seime. Poznanėje suimta 10 komunistų vadų ir 85 klg. komunistinės literatūros.

Radio 25 metų jubilėjus. 1926 m. gruodžio 12 d. suėjo 25 metai, kai radio išradėjas Markoni gavo pirmą signalą iš Anglijos Amerikon raide S (— — —). Del šio jubilėjaus Markoni pažymi, kad per tą laiką padaryta didelė pažanga. Markoni mano, kad per kitus 25 metus bus surastas būdas perdavinėti tolimais atstumais ir elektros energija be vielų.

Sąryšų su tuo Markoni buvo atsilankęs pas Šv. Tėvą, su kuriuo kalbėjosi apie pusę valandos. Atsisveikindamas Šv. Tėvas mokslininkui padovanojo didelį aukso medalį.

Komunistai nerimsta. Komunistai Berlyne ir Tilžėje padarė demonstracijas dėl 4 komunistų sušaudymo Lietuvoje. Demonstrantai bandė prieiti prie Lietuvos atstovybių, bet policija neleido. Berlyne skirstant demonstraciją kilo kruvinos peštynės, per kurias užmuštas komunistų vadas.

Nedarbas Prancūzijoje. Atsiradus nedarbui Prancūzijoje, netekusieji darbo bus grąžinami ten, iš kur kilę.

Ir Italijoje komunistai. Piemonto kalnuose rastas sandėlis ginklų ir kitos

Rapolas Andrieliūnas

Draugas Rapolas gyvena Chicagoje, kur užsiima auksakalyste. Jis nepaisant savo daug darbų, visuomet turi laiko savo numylėtajai vyčių sąjungai. Savo geru būdu jis įsigijo begalės draugų. Iš Lietuvos naujai atvykstantiems, kuriems iš pat pradžių sunku gyventi, visuomet mieliai padeda.

Mūsų Sąjungos pirmininką taip pat savo automobilu išvažiojo, mokino jį automobilį valdyti ir jam atminčiai nukalė aukso žiedą.

Lauksime, Tave, Drauge, atvykstant ekskursijoje.

karo amunicijos su Rusijos ženklais. Šie ginklai buvo duoti Italijos komunistams.

Meksikos katalikai sukilo. Meksikoje prasidėjo sukilimas prieš prezidentą Calles. Sukilėlių yra keliolika tūkstančių. Paskutinėmis dienomis suimta 7 arcivyskupai ir 23 vyskupai. Vienoje vietoje gyventojai padarė demonstraciją prieš katalikų persekiojimą. Karluomenė vaikydama demonstrantus 21 nužudė ir daugybę sužeidė.

KRONIKA

— Sausio 11 d. atsilankė C. V. raštinėn J. E. vyskupas Meč. Reinys, užsiskė „Pavasari“ ir „Jaunimo Vada“, Ekscelencija kaip visada pasiteiravo apie „Pavasari“ ir s-gą ir palinkėjo Dievo palaimos.

— Sausio 12 d. C. V. raštinėn atsilankė Amerikos lietuvių p. Aleliūnienė, kuri vieši Lietuvoj ir netrukus žada išvykti Amerikon. Ji nuo pat savo atsilankymo Lietuvoj buvo artima „Pavasario“ S-gai, dalyvavo Telšių kongrese ir šiaip įdomavosi kiekvienu didesniu darbu. Dabar kalbėjo apie Amerikos lietuvių, skundėsi, kad nutautėjimas eina labai smarkiai, kad trūksta Amerikos lietuviams inteligentų. Palinkėjo mums ir toliau taip gražiai dirbti savo darbą, mes iš savo pusės linkėjome viešniai laimingai pasiekti Amerikos žemę ir parvežti linkėjimus Amerikos Vyčiams.

— Nuo sausio mėn. pradžios Centro Valdybos paskirta Sąjungos *generalio sekretoriu* p-lė *Ona Labanauskaitė*. Linkime jai daug pasisėkimo!

— *Viktoras Račkaitis* iki šioliai ėjęs generaliaus sekretoriaus pareigas nuo 15 sausio apleidė Centro raštinę.

— Panevėžio Rajono iškilinėse dalyvavo nuo Centro Valdybos jos išdinka *stud. Citras*.

— *Jonas Grinius*, kuris prieš draugą Keliuotį redagavo „Pavasari“, išsidanginęs praėjusią vasarą į Paryžių eiti visokius aukštus mokslus, buvo apsirgęs, bet dabar jo sveikata jau eina gėryn. Mes tikimės galėsią vienam artimiausių numerių atspausdinti jo laišką iš Prancūzijos, kuriame, mums daug įdomybių praneš apie te-

nykštį gyvenimą. Visi labai laukiame. O jūs, mieli skaitytojai, kurie pažįstate gerąjį draugą Grinių, parašykite jam žodelį, kitą šiuo adresu. M. Jonas Grinys, Rue Blainville, Paris, France.

— Vasario 2 d. šaukiamos *Tauragės ir Šilalės* Rajonų kuopų atstovų konferencijos. Smulkesnės žinios bus praneštos kuopoms atatinamų Rajonų V-bų, Centro V-ba prašo kuopų tai dienai pasisūti atstovus. Turime pasidžiaugti, kad po ilgo laiko susikūrė Tauragės Rajono V-ba, kurios priekaky atsistojo kun. Sugintas ir Klimšys, kurių meilė prie jaunimo daug žada.

— Sausio 16 d. Panevėžy įvyko kuopų atstovų suvažiavimas, kuriame iškilmingai įregistruota 50-toji Panevėžio Rajono kuopa. Konferencijoj dalyvavo 270 ats. su svečiais. Rajono pirmininku išrinktas vėl neužmiršamas darbininkas ir širdingas jaunimo draugas kun. Paškevičius. Kuris dabar Rajonas kvies konferenciją 50-tajai savo Rajono kuopai registruoti? C. V. dėkoja konferencijai už atsiųstus linkėjimus.

— Tą pat dieną įvyko ir Prienų Rajono kuopų atstovų konferencija, kuri gautomis žiniomis praėjo su dideliu pasisėkimu. Už mums atsiųstus linkėjimus širdingai dėkojame.

— Noris bešnykti nuo žemės paviršiaus Joniškio Rajonas pareiškė norą vėl gyventi. Po metinės konferencijos bus sukviesta Joniškio apylinkės kuopų susivažiavimas naujai valdybai išrinkti. Kun. Pupaleigis ir naujai atvykęs iš Telšių kan. Korzonas bus didelė parama jaunimui.

Svečiuose.

Svečias klausia: — Kuo tu, Juozuk, čnorėtumei būti kaip užaugsi? „Norėčiau tokiu būti, kaip ir tamsta“. Svečias: (užganėdintas) „Bet kodel-gi mano vaikel?“ „Mat mūsų mamytė sako, kad tamsta nieko nedirbi, tik tai vaikštinėji pas pažįstamus, kad skaniai pavalgytum!“

K. Že-nis.

Pas piršlį.

— Mergelė, kurią man vakar piršai, turi vieną trumpą koją.

— Bet užtad antroji koja ilgesnė.

K. Že-is.

Lietuvos miestų tipai.

(tąsa)

Malėtų — ubagai.

Labanaro — dūda.

Inturkių — šlėktos.

Kurklių — pievos.

Skudiškio — skudučiai.

Giedraičių — buržujai.

Joniškio — parapijos komitetas.

Videniškių — gyvasis razančius.

Želvos — „zaježdnas“ namas.

Ukmergės — cicilikas.

Panevėžio — žydas.

Ramygalos — ožka.

Naumiesčio — bolševikas.

Spirakių — ponas.

„Per daug švaru“

Vienas senas Lenkas girdamas Varšuvą sako savo kaimynui Lietuvui

— Žinai brolau, Varšuvoj taip švaru, kad sargai ir su šepetukais neturi ko gatvėj šluoti...

— Na kuo jie batus valo, jei jie su šepetukais gatves šluoja...

— Na kai eina iš gatvės į kambarį biški su šluota batus patrina ir švaru...

„Mikas plikas,“

Aš dėl tavo nečeso honoro netrotysiu.

Kartą pas lietuvių ūkininką apsinakvojo elgeta—lenkė. Rytojaus dieną pas tą ūkininką buvo talka, ir šeimininkė labai buvo užimta. Ūkininkė išvirė pusryčiui šeimynai mėsos ir kopūstų. Kviečia ir tą elgetą—lenkė valgyti. Bet ši sako — Aš kopūstų nevalgysiu, man reikia arbatos išvirti. Šeimininkė sakosi neturinti laiko arbatos virti. Bet elgeta atsako: „Aš dėl tavo nečeso honoro netrotysiu“.

Nugirdusi dėdienė.

Už savo pinigus.

Išjęs žmogelis į valgyklą, atsisėdo prie stalo ir klausia tarnaitės:

— Ar galiu aš gauti už savo pinigų pavalgyti?

— Galite, galite.

— Tai duokite man 5 kiaušinius dešros pusę svaro, pyrago 2 svaro ir arbatos. Pavalgęs duoda du centu ir sako:

— Jūs man sakėte, kad aš už savo pinigų galiu pavalgyti, tai štai mano pinigai. Aš daugiau neturiu.

J. Merkevičius.

Reikia pakaušis pakrapštyti

Kartą vokiečių okupacijos laikais atsitiko taip: sena bobelė su kiaušinių krepšiu ėjo per Varnių rinką. Bėgo pro šalį kareivis, ją parvertė ir sumušo kiaušinius. Šioji nuėjo pas viršininką apskųsti kareivį. Viršininkas paklausė kiek buvę kiaušinių. Ji atsakė: „Turėjau namie krūvą, ėmiau ją dėstyti į mažesnes. Dėjau į 2, 3, 4, 5, 6, ir vis likdavo „lyčnas“, o kai dėjau į 7, atsėjo po lygiai“. Tada viršininkas

įsakė kareiviui: „Tau reikės atlyginti už kiaušinius tiek markių, kad dedant į 7 krūvutes sutiltų po lygiai; bet dedant nuo 1—7 būtų taip, kad; keturioms atliktų po vieną, o vienai trūkėtų vieno“.

Kiek buvo kiaušinių ir kiek kareivis už juos sumokėjo?

(Išsprendęs gaus pusei metų „Pavasari“).

Levaniškis (Malėtų rajono). Vasarą įkurta graži p-kų kuopa. Jaunimas su džiaugsmu įsirašė nariais, Valdyba tokia: J. Čivilis — pirmininkas, V. Pečiūra — pirmininko pad., S. Kitkauskas — išdininkas, J. Taraškevičius — sekretorius ir A. Žukauskas — knyglininkas. Narių kol kas tik 31.

Berniokas.

Kijėliai (Malėtų rajono). P-kų kuopa gyvuoja nuo 1918 metų. Daug pasidarbavo vietinis mūsų brolis J. Guobys. Gruodžio 12 d. buvo susirinkimas ir išrinkta V-ba, kurios pirmininku yra J. Vidžiūnas.

Nutarta užsisakyti laikraščių, išsiaust vėliavą ir ypač organizuoti *Liaudies chorą*, kad pavasari, kai bus vietos p-kų šventė, laimėtų konkursą.

Svečias.

Ar veiklai į mėnulį nuskrisim?

Rokiškis. Ūkininkų sąjungos banko skyriaus ir kelių asmenų aukomis įsteigtas Rokiškio rajone skrajojamas knygnas sėkmingai veikia. Tiesa, dar dar ne pilnas ir visų kuopų neįstengia aprūpinti knygomis, bet rajono valdyba ketina jį papildyti ir išplėsti. Dvi spintelės, talpinančios po 30 tomų jau siuntinėjamos po kuopas, tuoj ims apaštalauti ir trečia spintelė. (Kur pan, knygynų daugiau yra? *Red.*)

J. Drungaitė.

Telšiai (Biržų rajono). Praėjusį rudenį įsteigta Telšiuose pavasarininkų kuopa, kurios p-ko mok. P. Audzijonio iniciatyva susitvarkiusi gerai veikia. Susirinkimai daromi kas 1—

2 savaiti, į kuriuos nariai skaitlingai lankosi, nes būna gana įdomūs: skaitoma paskaitos, šiaip įdomi literatūra.

Pažymėtina tai, kad kuopa būdama visai jaunutė, turi jau geroką knygyną ir laiku atsiskaito su Rajonu, o 1927 metams mano *pusę narių užsisakyti metams „Pavasari“* (Redakcija matydama tokį jaunimo pritarimą rūpinsis visomis jėgomis gerinti „P-rį“ ir talpinti daugiau žinių iš vietos p-kų gyvenimo).

Valdybą sudaro: P. Audzijonis, J. Audzijonis, P. Pakarnis, K. Pažemeckas ir T. Gruzdaitė.

A. A.

Tauragnų „Pavasarininkų“ kuopa narių turi virš šimto, turi savo gražią vėliavą ir knygyną su 281 įvairaus turinio knygų. Kuopa pasiskirsčiusi į 3 kuopeles ir yra dvi sekcijos. Dramos pirmininkas V. Musteikis, ir spaudos platinimo — J. Puodžiukas. Kuopos pirmininku išrinktas V. Musteikis, sekretoriumi U. Jauniškytė.

A. Gratkauskas.

Kaltinėnai (Tauragės apskr.). Gruodžio 26 d. vietos pavasarininkai suruošė linksmą šeimyninį vakarėlį. Vaidino šv. Agnietę. Suvaidino gan gerai. Choras padainavo keletą tautiškų dainelių. Tvarka buvo visur pavyzdinga, nes patys pavasarininkai visur aktyviai dalyvavo. (Bet kodėl negirdėt, kad scenoje kur nors būtų baletas pasirodęs? Jei kur yra, parėšykite tuojau „P-riui“ *Red.*)

Kaltinėnų Petriukas.